

Tháng 12, 2022

CHÚC MỪNG CHRISTMAS + NEW YEAR 2023

CHÚC MỪNG CHRISTMAS + NEW YEAR
Người quanh máng cô trên kia Thiên Thần
Mừng vui ngày CHÚA xuống trần
Cứu người độ thể lòng nhân ngút ngàn
GIÁNG SINH khắp chốn rộn ràng
Trăm hoa tuyết nở bạt ngàn sáng tươi
Già Noel vênh râu cười
Cười trên Tuần Lộc, đỏ ngời, xênh xang
Vai oằn nặng với túi mang
Quà cho con trẻ thế gian đón chào
Chụp hình, nắn bụng, yêu sao!
Mẹ cha ánh mắt dạt dào tình thương
Hôn thơ bông thắm vấn vương
Đôi dòng cảm tác thành chương... CHÚC MỪNG!
TẾT TÂY đến, cũng tung bùng!
Nâng ly rượu cạn CHÚC MỪNG... lần hai!
Countdown thức trọn đêm dài
Đồng hương hải ngoại: Một! Hai! Dzo nè! 🍷 🍷
MERRY CHRISTMAS & NEW YEAR NGHE!

Phuong Hoa - CHRISTMAS- EVE 24/12/2022

1/ CÂU CHUYỆN SAU ĐÊM GIÁNG SINH - KHUYẾT DANH- TL dịch

Một khi những người chăn chiên đã ra đi và mọi việc đã trở nên yên tĩnh trở lại, em bé trong máng cỏ ngẩng đầu lên và nhìn về phía cánh cửa hé mở. Một cậu bé đang đứng đó, e dè bên lên... rụt rè và sợ sệt.

- Đến đây nào cậu bé. Chúa Giêsu bảo. Tại sao con e sợ đến vậy con?

- Dạ bẩm, con không dám...Con không có gì để tặng ngài cả. Cậu bé trả lời.

- Ta ước mong biết bao cậu sẽ tặng cho ta một món quà. Bé sơ sinh nói.

Cậu bé xa lạ đỏ mặt lên vì hổ thẹn.

- Thật sự con không có gì cả, thưa ngài... Con không sở hữu được bất cứ gì cả ạ; nếu như con có món gì, con sẽ tặng ngài. Ngài xem đây ạ.

Rồi moi móc lục lọi trong hai túi quần và chằm vá đụp của mình, cậu bé lôi ra một lưỡi dao cũ đã rỉ sét.

- Dạ con chỉ có chùng này thôi, nếu ngài muốn con xin tặng ngài ạ.

- Không đâu, con cứ giữ đi. Chúa Giêsu trả lời. Ta muốn những thứ khác của con kia. Ta muốn con cho ta ba món quà.

- Con rất hân hạnh, thưa ngài. Cậu bé nói. Nhưng con sẽ làm gì cho ngài ạ?

- Hãy tặng ta hình vẽ sau cùng của con đi.

Về mặt của cậu bé trở nên lúng túng và đỏ rần lên. Cậu ta bước đến gần máng cỏ và để tránh cho Mẹ Marie và Thánh Joseph không thể nghe mình nói gì, cậu thì thầm vào tai Chúa Hải Đòng Giêsu:

- Thưa ngài, con không thể. Hình con vẽ quá tệ hại xấu xí. Không ai muốn nhìn thấy đâu ạ!

- Con ạ, chính vì nó xấu nên ta mới nói con đưa cho ta. Em bé trong máng cỏ trả lời. Con phải luôn luôn tặng cho ta tất cả những gì người khác gạt bỏ đi, và những gì mà con cũng không ưa thích. Và nữa nè, ta muốn con đưa cho ta cái đĩa của con. Em bé tiếp tục.

- Nhưng mà sáng nay con đã làm bể đĩa mất rồi, thưa ngài! Chú bé ấp úng trả lời.

- Bởi vì vậy nên ta muốn con đưa cho ta. Con luôn phải tặng cho ta tất cả những gì bị gãy bể trong suốt cuộc đời của con, ta muốn dán chúng lại. Còn bây giờ con hãy lập lại cho ta nghe con đã trả lời ba mẹ con như thế nào khi họ hỏi lý do làm sao con đã làm bể cái đĩa,

Chúa Giêsu nhất định hỏi để xem chú bé kể lại sự việc ra sao. Chú bé liếc sa sầm nét mặt, cúi mặt xuống, xấu hổ và nói thì thầm một cách buồn bã:

- Con đã nói dối. Con đã nói rằng vì sợ ý nên cái đĩa đã tuột khỏi tay con; nhưng sự thật thì không phải như thế. Lúc đó con đang tức giận và con đã đẩy mạnh cái đĩa cho nó rớt xuống nền gạch hoa và đã vỡ ra!

- Con ạ, đó chính là điều ta muốn con thổ lộ ra! Chúa Giê Su nói. Con hãy giao hết cho ta tất cả những thứ xấu xa phiền toái trong cuộc đời của con, nào là những điều dối gian, những lần vu khống, những sự hèn nhát và những điều ác độc của con. Ta muốn con hay trút hết những gánh nặng đó cho ta. Con không cần đến những thứ đó. Ta muốn làm cho con luôn hạnh phúc vui sướng và con hãy nhớ rằng ta luôn luôn tha thứ cho những lỗi lầm của con, con ạ.

Rồi vừa ôm hôn cậu bé vì đã tặng mình ba món quà đó, chúa GiêSu nói:

- Bây giờ thì con đã biết đường dẫn đến Trái Tim của ta rồi, ta ước mong mỗi ngày con đều đến thăm ta con nhé.

2/ NẾU NHƯ ÔNG NOEL QUÊN GHÉ THÌ?

TL dịch theo lời kể CÂU CHUYỆN THẬT của bà ngoại bạn Mone Dompnier

(Kính nhớ các bác các chú, những ngày tháng dài ở miền Bắc đông khô cỏ cháy núi rừng hiểm độc... đã thiếu miếng đường, như cô bé Sylvie năm 1900 trong câu chuyện thật này.
Và kính tặng tất cả những ruột thịt ở Đất Mẹ, sau năm 75.)

Một buổi sáng Giáng sinh.

Dưới gốc cây thông, những tờ giấy màu bị xé toạc, những chiếc hộp mở toang cả ra, và bọn trẻ thì phân khích giữa bao nhiêu là quà mà ông già Noel mang đến cho chúng vào đêm qua.

Bà tôi thì ngồi hơi xa một chút, đang mỉm cười khi thấy niềm hạnh phúc và sự ngạc nhiên vui thích của các cháu.

- Bọn nhỏ này được cưng chiều quá chừng.

Bà nói khẽ, có vẻ như bà sợ rằng tôi sẽ nghĩ bà trách móc khi thấy vô số đồ chơi và những thiết bị tân thời cho những môn chơi trên máy như thế. Đúng là tôi không thể cưỡng lại để lựa chọn khi lướt qua các món ở cửa hàng đồ chơi. Là thú vui của tôi khi chọn từng món đồ và chắc chắn sẽ khiến các con reo lên vì thích thú. Đem giấu tất cả những món ấy đi. Rồi cuối cùng sắp chúng dưới gốc cây thông, với niềm nôn nao chờ đợi giây phút bọn nhỏ thức dậy và khám phá.

- Cháu biết không, bà vẫn nhớ một Giáng sinh từ thời thơ ấu.

Từ rất lâu lắm rồi...

Một đêm đầy sao, lạnh cóng. Một cô bé trần trọc, quay qua quay lại trên giường, quá bồn chồn để có thể nhắm mắt.

Ở trường, chiều nay cô giáo đã kể về ông già Nô En, các chú tuần lộc và chiếc xe trượt tuyết của ông ấy, những món quà ông phân phát cho trẻ em.

- Và chẳng mấy chốc, ông sẽ đi qua tất cả các trang trại của làng. Nếu con đã tỏ ra ngoan ngoãn trong suốt năm học, ông ấy sẽ mang đến cho con một món quà vào đêm Giáng sinh. Nhưng các con đừng quên đặt đôi guốc của mình trước lò sưởi con nhé.

Bọn trẻ nghe cô giải thích, vẻ kinh ngạc. Cô giáo trẻ của họ đến từ thành phố, cô ấy biết rất nhiều, cô ấy không thể sai được.

Vì vậy, khi Sylvie về nhà cũng kể mọi chuyện cho cha mẹ và các chị nghe, và em cũng mang đôi guốc gỗ của mình đặt ngay ngắn trước lò sưởi, như lời cô giáo đã dặn dò.

Nhưng sau khi làm điều đó, bé cũng có vẻ bồn chồn lo âu.

- Nếu ông già Nô En quên đến nhà mình thì sao? Trang trại của chúng ta ở trên dốc rất cao của ngôi làng. Có lẽ ông Nô En sẽ không nhìn thấy nhà của ta đâu, Ba Mẹ ạ.

- Bé cưng của mẹ, con đừng lo, con ạ. Trước khi đi ngủ, ba mẹ sẽ máng đèn lồng ở cửa chuồng ngựa nghe con. Đôi mắt các chú tuần lộc rất tinh tường, chúng sẽ nhìn thấy, con yên tâm nhé con.

Đêm ấy, cô bé Sylvie thật khó mà dỗ giấc ngủ. Nếu như mình vẫn còn thức, có lẽ mình sẽ nghe tiếng ông già Nô En và chiếc xe trượt tuyết với tiếng chuông rung trên con đường đầy tuyết nè ha. Nhưng cô chỉ nghe thấy những lời thì thầm, tiếng cười thật khẽ vọng lên từ dưới nhà bếp.

Cô bỗng nhìn thấy một tia sáng vàng rọi lên ở khe gỗ sàn nhà. Và nhìn lên ô kính cửa sổ, những hạt bông tuyết lấp lánh thật đẹp. Cha cô đã treo đèn lồng lên rồi.

Sylvie mỉm cười, yên tâm. Và rồi cuối cùng đêm tối cũng mang bé đi vào giấc mộng đẹp...

Khi cô mở mắt ra... "Ôi, hôm nay là Giáng sinh rồi!" “.

Một niềm hy vọng to lớn làm tim cô đập rất mạnh. Vẫn còn đang mặc áo ngủ, đi chân trần, cô chạy ngay đến đôi guốc của mình, và nhìn thấy góc một chiếc khăn tay ca rô màu xanh trắng nhỏ ra, giống như khăn của cha mình.

- Ôi, con có quà nè! Ông Nô En đã tặng con một món quà! Cha ơi, Mẹ ơi!

Bên trong chiếc khăn tay là một miếng đường thật to! Chỉ của mình con thôi phải không?

- Cha nhìn này! Có phải thật sự là của riêng con không?

- Ôi, đúng rồi đó con. Chắc là ông già Nô En biết rằng con là một đứa bé rất thích ăn quà đó con. Các chị của cô bé cười vang khi thấy bé vui thích. Họ biết rằng thôi đường mà cha để bên trong chạn thức ăn được bọc cẩn thận trong một chiếc khăn, là nỗi thèm thuồng của cô bé mỗi khi cha cô lấy con dao nhíp nạo một miếng nhỏ cho bé; đôi mắt bé sáng lên như muốn nói cha cho thêm tí nữa... Sau đó cô bé liếm ngấu nghiến những đầu ngón tay một cách tiếc nuối...

Vậy mà giờ đây cô sở hữu nguyên cả một miếng thật to, chỉ riêng cho mình cô thôi!

- Đừng ăn hết một lần con ạ. Cha bảo cô bé.

Ôi không, đẹp quá, ngon tuyệt quá, phải kéo dài niềm hạnh phúc này càng lâu càng tốt. Mở khăn tay ra và rón rén liếm cục đường nhiều lần trong ngày thật vui thích biết bao!

Cô bé nóng lòng chờ đợi cho hết ngày lễ để kể về món quà của mình cho cô giáo, một người thầy biết rất nhiều câu chuyện tuyệt vời.

Và rồi... Khi cô giáo vừa cười vừa hỏi bọn trẻ về kỳ nghỉ lễ của chúng, thì Sylvie là người rất nóng lòng nên đã lên tiếng trước, cô bé có rất nhiều điều để kể. Chiếc đèn lồng trong đêm, chiếc khăn tay trắng xanh, miếng đường...

Nhưng, đến khi cô kể xong câu chuyện và im tiếng thì tất cả bạn bè cô bé trở nên im lặng một cách kỳ lạ.

Ở ngôi làng miền núi này, nơi mà sự nghèo đói, thậm chí khốn khổ, đã càn quét toàn vùng, thì chỉ có Sylvie được Ông già Nô En đến thăm vào ngày 25 tháng 12. Những đôi guốc của bạn bè cô bé vẫn trống rỗng một cách đáng thương trước lò sưởi.

- Có lẽ chúng ta không ngoan như lời ông Nô En dặn dò rồi. Cô bé Marie thốt lên một cách buồn bã.

Trên bục giảng, nụ cười cô giáo bỗng trở nên héo hắt và đôi mắt cô đắm lệt...

Tôi cũng nhìn thấy đôi mắt của Sylvie ướt đẫm khi bà vừa kể cho tôi nghe ngày ấy niềm hạnh phúc của bà bỗng chốc tan biến khi nhận thấy nỗi buồn của các bạn trong lớp, những người khốn khổ mà ông Nô En đã quên ghé nhà chúng.

Ôi bài học về cuộc đời mà bà Ngoại đã truyền cho tôi qua câu chuyện trên thật quý hóa biết dường nào! Bà có biết chằng món quà Giáng Sinh mà bà vừa ban tặng cho tôi mang ý nghĩa như thế nào đối với tôi không?

Con xin dâng tặng câu chuyện này cho bà ngoại S. của con, đã kể cho con nghe về lễ Giáng Sinh của bà thời thơ ấu, năm 1900 - Mone Dompnier.

CHÚC TẤT CẢ ĐƯỢC BÌNH AN DƯỚI THẾ

Bây giờ là mùa Giáng Sinh. Mọi người mọi nơi hân hoan chào đón Chúa sinh ra đời. Người viết tuy là một Phật tử nhưng vẫn luôn luôn chia sẻ niềm vui ngày Giáng Sinh với bạn bè thân hữu Công giáo vì đối với tôi, Chúa giáng trần hay là Phật đản sinh đều đem tin vui đến cho tất cả mọi người, trong đó có tôi. Tôi vẫn nghĩ:

*Con của Phật hoặc là con của Chúa
Đều tin rằng có một Đấng Toàn Năng
Dạy con người phải luôn nghĩ nhớ rằng:
Sống đạo đức, từ bi và bác ái.*

Chúng ta luôn luôn ghi nhớ:

*Lời Chúa, Phật như suối từ ngọt mát
Chúa giáng trần hay là Phật đản sinh
Để dạy ta sống với một chữ Tình:
Tình Nhân Loại với Thiện Tâm sẵn có.*

*Chữ Phúc Đức chúng ta đều hiểu rõ
Khi con người sống đạo đức thiện tâm
Thì phúc duyên là dòng nước chảy ngầm
Mang an lạc, thiện lành cho ta đó.*

(Trích bài thơ *Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm* của Sương Lam)

Tôi lắng nghe những bài thánh ca đêm Noel với sự trân trọng, tôi thấy lòng mình lắng đọng lại khi ngắm nhìn tuyết trắng rơi rơi vào đêm Giáng Sinh và tôi chia sẻ niềm vui với trẻ thơ khi nhìn những Papa Noel hay Santa Claus áo thụng đỏ, bụng bự, râu trắng vai quây túi quà đi phân phát cho các em bé. Tình thương yêu quý mến nhau đâu có phân biệt tôn giáo, phải không bạn? Chúng ta đến với nhau với trái tim tình cảm, với nụ cười thân mến, với sự tôn trọng lẫn nhau. Tôi vẫn nghĩ thế! Đời sống con người được mang quá nhiều nhãn hiệu do chính con người làm ra và nhiều khi chúng ta phải khổ sở vì chúng ta quá bận rộn lo đóc, lo sống theo những nhãn hiệu đó. Xin mời các bạn đọc một mẫu chuyện nho nhỏ dưới đây được người viết sưu tầm từ internet, để bạn suy ngẫm một tí cho vui nhé:

NHỮNG NGƯỜI LÀM NHÃN HIỆU

Cuộc sống chẳng khác gì một chai rượu nồng.
Ai ai cũng đọc cái nhãn hiệu trên chai rượu.
Thắng hoặc mới có người ném thử rượu.
Ngày kia Đức Phật đưa lên một cành hoa và yêu cầu mỗi
một đệ tử nói đôi điều về cành hoa đó.
Người thì đọc một bài diễn văn. Người khác làm một bài
thơ. Người khác nữa sáng tác một dụ ngôn. Ai nấy cố gắng
tỏ ra mình sâu sắc và thông thái hơn người khác.
Đúng là những người làm nhãn hiệu!
Riêng Ma-ha-ca-diếp mỉm cười và không thốt ra lời nào.
Chỉ riêng ông ta đã thấy rõ thế nào là hoa.
Phải chi tôi biết thương thức khi ngắm nhìn một con chim,
một cành hoa,
một tàng cây
một khuôn mặt con người!
Nhưng tiếc thay, tôi không có thời giờ.
Tôi quá bận rộn học cách đọc các nhãn hiệu.
(Nguồn: *Như Tiếng Chim Ca- LM Anthony de Mello*, SJ Dịch giả GS Đỗ Tân Hưng)

Trong khi chúng ta được sống trong chăn êm nệm ấm, đầy đủ thức ăn thức uống thì cũng có biết bao nhiêu người đang đói lạnh bên ngoài. Đó là hồng phúc mà chúng ta được ơn trên ban thưởng, có thể vì lòng từ tâm, thiện duyên tốt đẹp mà ta đã gieo trồng từ bao nhiêu kiếp sống trước đây; có thể là do chúng ta đã siêng năng làm việc nên bây giờ mới được hưởng thành quả như thế. Dù bởi vì bất cứ nguyên nhân nào đi nữa, chúng ta vẫn là những người sung sướng trong hiện tại trong khi bao nhiêu kẻ phải lâm than đói khổ, phải không Bạn? Một khi đã có đầy đủ cơm ăn, áo mặc như thế thì chúng ta cũng nên tạ ơn Phật, Trời đã ban phúc lành cho chúng ta có được một sức khỏe tốt, có được một tinh thần minh mẫn để làm việc, để giúp đỡ những người đáng thương hơn mình.

Bạn và tôi sau khi trải qua những ngày tháng sống thiếu thốn nơi trại tỵ nạn đã đến xứ Mỹ với hai bàn tay trắng, chắc chắn sẽ không bao giờ quên được những gian khổ trong bước đầu làm lại cuộc đời nơi xứ lạ. Tôi vẫn còn nhớ đến những giỏ thức ăn đặt trước cửa nhà tôi vào những ngày trước Lễ Giáng Sinh do các cơ quan từ thiện biếu tặng cho những người mới đến định cư nơi xứ Mỹ. Thật ngỡ ngàng! Thật cảm động! Những người bạn mới này dĩ nhiên là họ không bao giờ biết chúng tôi là ai trong quá khứ, nhưng hiện tại, họ biết gia đình chúng tôi là những người mới đến cần được sự giúp đỡ, thương yêu nên họ đã ra tay giúp đỡ! Thế thôi! Họ cũng không cần chúng tôi phải đền ân họ vì chúng tôi cũng chẳng biết họ là ai. Chính những ân tình này đã làm cho cuộc đời thêm nở hoa vì con người vẫn còn biết yêu thương nhau và câu nói “nhân chi sơ tính bản thiện” theo thiền nghĩ của tôi, vẫn đúng muôn đời.

Tâm tính của con người một phần do trời sinh, một phần do sự giáo dục của gia đình, học đường và một phần quan trọng không kém do ảnh hưởng của hoàn cảnh, xã hội, môi trường chúng ta đang sống, tuổi tác chúng ta đang có. Nhờ có cơ hội được tiếp xúc với nhiều người, người viết đã được nghe nhiều tâm sự của nhiều người. Mỗi gia đình, mỗi cá nhân đều có niềm vui nỗi khổ riêng mà không gia đình nào giống gia đình nào, không cá nhân nào giống cá nhân nào. Niềm

vui hay nỗi buồn, hạnh phúc hay đau khổ không có đơn vị đo lường thì người ngoài làm sao biết được nó to hay nhỏ, nó nặng hay nhẹ? Chỉ riêng những người trong cuộc mới thấu hiểu, mới cảm nhận, mới thấm thía mà thôi. Bạn đồng ý chứ? Bạn đừng thấy một người luôn cười nói huyên thiên ngoài mặt mà cho rằng họ đang hạnh phúc. Nhiều khi bạn lầm đấy nhé! Bạn cũng đừng thấy một người đang vật vã khóc than mà cho rằng họ đang đau khổ. Chưa chắc đúng đâu bạn ạ! Nếu đúng tất cả thì người xưa đã chẳng cần phải thốt: “Khi vui muốn khóc, buồn tênh lại cười”. Cái quan trọng trong sự vui mừng hay đau khổ đó là người trong cuộc có thể tự “control” được hay không (người viết tạm dịch là tự chế ngự, tự kiềm chế) và phương cách, thái độ đối phó với những cảm xúc vui buồn đó như thế nào mà thôi. Chúng ta cần phải chấp nhận sự việc đã xảy ra, cũng cần có thái độ lạc quan và lòng vị tha để giải quyết vấn đề thì tinh thần mới an lạc được. Đúng không bạn?

Người viết cũng xin mượn các vần thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé:

Quen hay lạ vẫn nụ cười cười mở
Đưa bàn tay nắm lấy một bàn tay
Trao cho nhau lời chúc tốt đẹp này:
“Chúc tất cả được bình an dưới thế”

Minh và Sương Lam kính chúc:

- * Quý Thầy Cô
- * Quý bậc Trưởng Thượng
- * Quý đồng môn Gia Long và Quốc Gia Hành Chánh
- * Quý thân hữu văn nghệ
- * Quý bạn hữu thân mến
- * Quý độc giả mục Một Cõi Thiên Nhân của Sương Lam
- * Quý thân bằng quyến thuộc

Một Mùa Giáng Sinh Vui Vẻ và Một Năm Mới nhiều sức khỏe, vạn sự an lành

Kính mời xem Youtube Minh & Sương Lam chúc Xmas 2022 and Happy New Year 2023 dưới đây:

<https://youtu.be/CsDhllmBVs0>

Merry Christmas and Happy New Year

Xin chúc quý bạn có được những phút giây vui vẻ với những người thân trong gia đình trong mùa Giáng Sinh và Một Năm Mới An Khang Thịnh Vượng nhé

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi – MCTN 643-ORTB 1072-12212022)

MÈO ĐỎ?

Những con Mèo Đỏ ưỡn ẹo
Phá bẻ biết bao Nồi Niêu
Bất kể Mèo tròn hay méo
Năm Mão nên... đuổi hết Mèo!

•
Dồn sức giúp dân, đồng đội
Tuổi đã trở lăm đòi mời
Vợ nhà rình trong bóng tối
Ông ở ngoài sáng lòi thoi?

Khỏi lo giã giũa, hấp hối?
Thì theo con chuột* trong nhà
Chu du khắp cả thế giới
Học hỏi bao nhiêu tinh hoa!
Ý Nga, 23.12.2022

*Con chuột (mouse) của máy computer

NHỮNG KẺ HÁO DANH

Phe ta không chơi phe... tả
Chính nghĩa tránh xa Việt gian
Bất kể tướng, tá, dân, quân
Ai tiếp đón mà hậu tạ?

*
Hôm qua vừa mới khen hay
Hôm nay đã vác “dao phay” rượt rồi
Mắng nhau lăm kẻ mềm môi
“Ngu ông” hưởng lợi, cò môi vỗ tay.
Ý Nga, 20.12.2022

CAM

Tụ tập nhau, tăng bốc
Nịnh hót trò dục, dâm
Hảo ngọt, người hóa ngọc
Cộng tẩy não ngấm ngấm.

Bà kêu gọi từ thiện,
Cô khoe chuyện Việt Nam
Toàn ăn chơi ngầu nghiên
Khen đỏ ngày càng... cam!

QUÝ MẾN HƠN RUỘT RÀ!

Người dung mà gắn bó
Tình nghĩa thật thâm sâu
Ngày nào cũng thăm hỏi:
“Vết thương đi về đâu?”

•
-Dạ: nửa kia bầm tím,
Nửa ni vẫn hồng hào
Tập đánh máy năm ngón
Văn thơ kính thương trao:

•
Những lúc gặp hoạn nạn
Được bạn hữu hỏi thăm
Lời an ủi kê cận
Ngọt ngào hơn hoa thơm!

Mừng em còn may mắn
Có Chị mỗi thứ Năm*
(Ngày chồng em trầm lặng
Âm thầm chọn cõi âm).

Không chi bằng tình cảm
Chân thành dành cho nhau
Bị thương cánh tay trái,
Tay phải đưa thơ vào:

•
Tri ân chị: **Phongnhã,**
Diễm Buồn với **Xuân Hòa**
Cùng bao văn, thi hữu
Quý mến hơn ruột rà.

Cám ơn bao bằng hữu
Đã san sẻ nỗi niềm!
Một tay, vẫn bơi tiếp
Biển Đau làm sao chìm?
Ý Nga, 23.12.2022

*Từ ngày tang chồng 18.9.2021 đến nay:

Cam sao dân vẫn khô
Cả nước rách mồng toi?
Trừ thành phần cán gỗ:
Chờ giặc cướp cơ ngơi!

*

Diễn đàn thôi giữ Lửa
Em nên rút tên ra
Đó là cách chọn lựa
Đỏ, cam, hồng tránh xa!
Ý Nga, 20.12.2022

mỗi thứ Năm hàng tuần, trưởng
Phongnhã đều nhớ an ủi Ý Nga. Thật là
cảm động vô vàn!

NÊN THÙ AI?

Như ruột thịt, tôi khuyên em, an ủi:
Quên tủi buồn, tha thứ cho người thân
Dù cựa, tâm cũng đã hưởng ân cần
Những lần cần, càng nhân càng tích lũy!

“*Thù xương tủy*”? Tủy xương đâu hao phí?
Thù làm chi cho ma quỷ nó hay?
Không có cha sao em có đời này?
Đừng thù bậy! Quên giặc thù biên ải?
Ý Nga, 20.12.2022

HÀNH LÝ TRỞ VỀ

Khi cu Tí đã ngủ yên trong gôi chăn. Tôi mở cửa ra đứng bên lan can nhìn quanh khu phố bình dân, những ngôi nhà bằng gỗ cũ kỹ đang đắm chìm trong mưa tuyết..

Tôi tưởng cả dãy apartment này cũng đang ngủ như những căn nhà đối diện kia, vậy mà Phái đã đến bên tôi:

- Hiền chưa ngủ à?
- Cả anh nữa, anh cũng chưa ngủ à?
- Tuyết rơi nhiều quá nên tôi ra ngoài xem sao, thấy Hiền đứng đây.
- Vâng, tự nhiên tôi thích nhìn tuyết rơi trong đêm... dù chỉ nhìn vài phút thôi.
- Vậy Hiền cho phép tôi đứng với Hiền vài phút này nhé?

Tôi không nhận mà cũng chẳng chối từ, băng khuâng nhìn màn tuyết trắng bay nghiêng, lung linh và mờ ảo trong ánh đèn đường vàng nhạt. Bất ngờ Phái nắm lấy bàn tay tôi, giọng anh run run:

- Hiền, tôi chưa bao giờ có cơ hội đứng với Hiền trong một đêm mưa tuyết đẹp như thế này. Tôi muốn nói với Hiền rằng tôi đã... yêu Hiền.

Tôi rút vội tay về và vụng về chẳng kém gì anh:

- Cám ơn anh Phái, nhưng... nhưng... Hiền... chưa nghĩ đến.
- Tôi chỉ cần Hiền hiểu và tôi sẵn sàng chờ đợi Hiền. Thôi, Hiền vào nhà đi kéo lạnh.
- Chúc anh Phái ngủ ngon.

Tôi bước vào nhà, cảm tưởng như có ánh mắt anh nhìn theo che chở cho đến khi cánh cửa khép lại, để một mình anh đứng đó bao lâu nữa, tôi không biết.

Giấc ngủ vẫn chưa đến, tôi trần trở nghĩ đến anh. Chẳng cần anh phải nắm tay tôi tỏ tình thì điều này tôi cũng biết từ lâu rồi, hơn một năm nay rồi và vài hàng xóm người Việt Nam trong khu apartment này cũng biết thế, với những gì anh đã cư xử, chăm sóc hai mẹ con tôi.

Tôi làm ca sáng, anh làm ca chiều, trưa nào anh cũng đón con tôi về học, cho nó ăn, nó ngủ, chờ tôi đi làm về. Anh thường chơi đùa với thằng cu Tí và dắt nó đi cùng xuống phố, khi thì đi đồ xăng, khi thì anh hót tóc, cu Tí cũng được hót tóc, khi thì vào Wal-Mart mua những thứ mà cu Tí thích. Cu Tí yêu mến và quấn quýt anh. Tôi bảo anh đừng chiều nó quá, anh mỉm cười hiền lành và giải thích là anh yêu trẻ con, có Cu Tí nên cuộc sống độc thân của anh đỡ buồn.

Anh hiền lành và tử tế thế làm sao mà tôi không cảm động và áp ủ tình cảm cho anh.

Chị Kim, người hàng xóm chơi thân với tôi và anh Phái luôn vun vào:

- Chị tìm đâu ra một người đàn ông chân tình như anh Phái? Anh ấy yêu chị và yêu thằng cu Tí như con. Chị thì mẹ góa con côi, người ta độc thân chưa lập gia đình lần nào.

Tôi cũng nghĩ đến chuyện sẽ lấy anh, nếu như cách đây mấy tháng không có một chuyện quan trọng làm tôi đắn đo suy tính. Một bác hàng xóm cũ của cha mẹ tôi hồi còn ở Việt Nam, nay đang sống ở Houston, Texas, đã làm mai tôi cho một người quen của họ. Ông ấy hơn tôi mười mấy tuổi, góa vợ, có sẵn nhà cửa và đang làm chủ một nhà hàng đông khách. Bác hàng xóm cũ đã vẽ cho tôi cảnh phồn hoa đô thị, thành phố lớn sẽ là môi trường tốt cho con tôi ăn học. Bác thuyết phục tôi và đưa mẹ con tôi thăm Houston, Tôi tò mò thành phố lạ và tò mò cả người đàn ông có thể sẽ làm thay đổi cuộc đời tôi. Thế là hai mẹ con tôi đã đến Houston vào mùa Thu vừa qua.

Ông Hòa và tôi gặp nhau, ông có vẻ ưng ý tôi ngay khi gặp mặt, ông cần một phụ nữ hiền lành chăm chỉ để cùng ông chung sống và chăm sóc cơ ngơi. Tôi chóng váng khi thấy căn nhà to đẹp và khu nhà hàng sang trọng lúc nào cũng tấp nập khách vào ra của ông. Vợ ông mất, hai đứa con đã trưởng thành, sống ở nơi khác vì công việc, chỉ một mình ông tất bật với nhà hàng.

Sau lần gặp mặt đó ông Hòa và tôi thường trò chuyện qua điện thoại để tìm hiểu nhau thêm trước khi quyết định sống chung. Tôi, một cô gái tinh lẻ ở Việt Nam, được cưới sang Mỹ, an phận nơi phố nhỏ chồng tôi sinh sống. Hạnh phúc ngắn ngủi, khi cu Tí được 3 tuổi thì chồng tôi mất vì một cơn bạo bệnh. Tôi và người chồng xấu số đều không có thân nhân nào ở Mỹ nên tôi vẫn bám lấy phố nhỏ này vì quen bạn bè, quen chỗ làm và chỗ ở. Nếu không có bác hàng xóm thì tôi cũng chả có cơ hội đến Houston để thấy cuộc đời còn bao la trước mặt.

Ông Hòa hẹn hết mùa Đông sẽ đến đón mẹ con tôi về Houston,

Sáng thức dậy tuyết đã ngừng rơi từ lúc nào, cả đường phố đâu đâu cũng có tuyết trắng. Mặc thêm áo ấm cho cu Tí rồi hai mẹ con tôi lao ra phố, đánh thức cái lạnh mùa Đông bằng nhịp sống của mình như mọi người. Ra tới ngoài sân thì chiếc xe của tôi đã được cào tuyết sạch sẽ, bên cạnh những xe hàng xóm còn phủ đầy tuyết.

Tôi ngược nhìn lên tầng lầu, căn phòng của anh đóng cửa, nhưng còn ai vào đây khác đã làm công việc này cho tôi ngoài anh? Chẳng biết đêm qua anh đi ngủ lúc nào? Và sáng nay anh dậy sớm lúc nào? Anh như người trong thần thoại, luôn đỡ tay đỡ chân cho tôi những lúc cần thiết như thế này. Suốt mùa đông năm trước, tôi có lần nào phải cào tuyết trên xe đâu. Bỗng dưng tôi đứng trước ngã ba đường, một con đường về phía anh và một con đường về phía ông Hòa. Vật chất phù hoa cũng làm tôi rạo rức như tình cảm của anh dành cho tôi. Tôi chỉ băn khoăn không biết ông Hòa có yêu thương Cu Tí như anh đã yêu thương nó không? Lần gặp ông Hòa ở Houston, ông không hề quan tâm tới thằng Cu Tí, ông chỉ ngắm nhìn tôi và khoe chuyện làm ăn

của ông. Mà thôi, mới gặp gỡ lần đầu tiên thì làm sao ông Hòa có cảm tình với cu Tí ngay được? Nếu ông yêu tôi, thì ông cũng sẽ yêu con tôi, giống như anh Phái. Tôi nghĩ thế.

Mùa đông dường như đã qua đi. Ông Hòa đúng lời hứa hẹn sẽ đến đón mẹ con tôi vào tuần tới. Tôi làm một quyết định quan trọng là xin nghỉ việc và làm thủ tục trả căn phòng cho chủ. Khi tôi gặp chị Kim để thông báo chuyện này thì chị sững sốt:

- Chị đi thật sao? Chị bỏ anh Phái thật sao?

Tôi hơi ngượng ngùng:

- Tôi đã hứa hẹn gì với anh ấy đâu?

- Nhưng anh Phái yêu chị như thế nào chị biết rồi đấy. Tội cho anh ấy quá!

Tôi ngậm ngùi:

- Tôi cũng buồn lắm chị Kim ạ, nhất là phải chia lìa người mà thằng cu Tí yêu mến.

Cái điều làm tôi áy náy nhất là phải đối diện anh để nói lời chia tay. Nhưng chắc chị Kim đã nhanh nhẩu báo cho anh biết rồi nên khi mẹ con tôi sang nhà anh, thấy anh rất trầm tĩnh, dù trên nét mặt không dấu được nỗi buồn:

- Chúc mẹ con Hiền đi bình an. Hãy quên những gì tôi đã nói trong đêm mưa tuyết ấy đi.

Tôi nói lời xã giao nhạt nhẽo:

- Khi nào anh Phái có tin vui, lập gia đình, nhớ báo cho mẹ con Hiền mừng với.

Anh ôm cu Tí vào lòng hôn lên mái tóc nó, không nói nên lời. Hình như đôi mắt anh rung rung. Còn thằng cu Tí, tôi phải kéo tay nó về nhà và giải thích đỡ dành đủ điều nó mới tin rằng chuyện đi xa của chúng tôi sẽ làm nó vui thú và hứa hẹn một ngày nào đó chúng tôi sẽ về đây thăm bác Phái của nó.

Ông Hòa không đến đón mẹ con tôi bằng máy bay cho nhanh chóng như tôi nghĩ mà bằng xe do chính ông lái. Từ thành phố nhỏ của tiểu bang Kansas về Houston mất chừng 6 giờ lái xe, ông giải thích không quá xa để phải đi máy bay, thời buổi này vào ra phi trường tốn nhiều thì giờ và tốn tiền. Tôi hớn hờ chất va ly lên xe, hành lý của tôi là giấc mơ đời chứ không phải đơn giản chỉ hai cái va ly này. Ra tiễn tôi tận xe chỉ có chị Kim, chị buồn thiu không biết vì sắp phải chia tay tôi hay vì thương cảm cho anh? Còn Phái, có lẽ giờ này anh đang ngồi trong căn phòng độc thân trống trải với nỗi thất vọng vì một lúc mất đi hai người mà anh thương mến. Chốc nữa anh ra cửa, nhìn sang bên nhà tôi chắc sẽ nhớ thằng cu Tí? Ngày mai anh đi ra phố hớt tóc hay đi đổ xăng sẽ không có cu Tí đi cùng và những ngày sắp tới anh sẽ yêu ai?

Tôi gơ tay chào chị Kim và nhìn dãy apartment lần cuối khi chiếc xe từ từ lăn bánh, dãy apartment đã lùi xa và khuất lấp. Xe ra khỏi thành phố, không còn nhìn thấy hình ảnh quen thuộc nữa làm cu Tí oà khóc kêu lên:

- Mẹ ơi, con muốn về nhà mình.

Tôi vuốt tóc nó an ủi:

- Mình đang về nhà khác đẹp lắm, sẽ có nhiều thứ cho con chơi, nhé!

Thằng bé bướng bỉnh:

- Không, con muốn về với bác Phái, con muốn chơi với bác Phái cơ.

Trời ơi, thì ra thằng cu Tí cũng đang quặn đau như tôi, đâu dễ gì chỉ một chuyến đi xa là người ta quên ngay được những hình ảnh đã từng quen thuộc.

Ông Hòa đang lái xe, này giờ vẫn im lặng, bỗng quay lại cau mày, gắt gỏng:

- Em có đỡ con em thôi gào khóc được không? Nó làm anh điếc cả tai!

Lần đầu tiên có một người đàn ông, không phải là cha nó, đã gắt gỏng với nó trước mặt tôi. Tim tôi như vừa chạm vào chiếc gai nhọn đau đớn. Ông Hòa lại tiếp tục cầu nhàu:

- Em phải biết dạy con em, không được chiều nó quá.

Tôi yếu ớt và mũi lòng lên tiếng bênh vực cho con:

- Nó trẻ con rồi sẽ quên ngay ấy mà.

Cu Tí linh cảm ngay người đàn ông xa lạ này không chút gì cảm tình với nó, thằng bé nín khóc, tựa vào người tôi và len lén nhìn ông Hòa với vẻ sợ sệt. Tội nghiệp con tôi, quen được anh chiều chuộng nâng niu yêu quý, vậy mà trên chuyến xe chia lìa nó với bao kỷ niệm cũ, đã làm nó tổn thương, lại càng tổn thương hơn vì những ánh mắt lạnh lùng và những lời cáu gắt của người đàn ông mà tôi đã lựa chọn.

Tôi nhẫn nhịn không dám mở miệng. Ông Hòa chưa nguôi, quay nhìn cu Tí với nét mặt khó chịu:

- Sau này nó mà bướng bỉnh để anh trị nó đâu ra đấy ngay.

Cu Tí sợ quá lại khóc òa làm tôi đau lòng không nhịn nổi nữa, tôi đã đọc thấy trong ánh mắt, trong cử chỉ và lời nói của ông Hòa không chút nào tình thân dành cho cu Tí. Tôi hét lên :

- Không, tôi không muốn đi đâu nữa. Anh quay xe lại cho tôi về phố nhỏ, về dãy apartment nơi căn phòng cũ ngay đi.

Ông ta chưng hửng nhìn tôi và lạnh lùng đến tận nhẫn:

- Nãy giờ đi được 1 tiếng rồi tôi không có thì giờ lái xe quay lại, sắp đến rest area kia, nếu cô muốn thì xuống đây nhé.

Ông ta không hề đe dọa, quẹo xe vào rest area ông bảo mẹ con tôi xuống xe trong khi ông thẳng tay thô lỗ lôi 2 chiếc valy của tôi để xuống lề đường. Ông nhếch mép cười:

- Đây là quyết định của cô, đừng trách tôi.

Không thêm đợi tôi phản ứng hay nói năng câu nào ông Hòa lên xe đi luôn mặc hai mẹ con tôi đứng bơ vơ giữa chốn xa lạ này.

Tôi kéo lê lét hai chiếc valy vào trong kiếm chỗ ngồi, tủi thân nước mắt tuôn rơi như mưa, giá mà ông ta lên tiếng dịu ngọt năn nỉ có thể tôi sẽ mềm lòng nguôi giận và chuyển đi vẫn tiếp tục đến Houston. Chưa bao giờ tôi bị chà đạp và tổn thương như thế này. Nhìn cu Tí đang lo sợ tôi vội lau nước mắt cố gắng mỉm cười trấn an con:

- Chúng ta sẽ trở về nhà.

Ngay lúc này trong đầu tôi vẽ ra 2 kế hoạch, gọi phôn cho Phái, nếu anh không đến tôi sẽ gọi cảnh sát 911 nhờ họ giúp đỡ kêu giùm tôi chiếc taxi để mẹ con tôi trở về nơi chốn cũ.

Tôi bấm số phone của Phái, tôi biết hôm nay anh nghỉ ở nhà vì còn lòng dạ nào mà đi làm. Khi anh mở phôn, tôi nói với anh là chúng tôi đang ở rest area cách phố nhỏ 1 tiếng, xe ông Hòa bị hư cần anh đến giúp đỡ. Phái giới sửa xe, mỗi khi xe tôi bị trục trặc gì đều nhờ đến anh. Anh lịch sự đáp sẽ đến ngay, anh sẽ lái xe nhanh khoảng 45 phút thôi để chúng tôi không phải đợi lâu. Phái tử tế bao dung quá, ngay cả khi tôi đã làm tổn thương anh, không chọn tình yêu của anh mà chọn người khác chỉ vì vật chất bạc tiền.

Tôi ôm cu Tí chờ đợi, cu Tí vui mừng vì biết bác Phái sẽ đến đây đón chúng tôi về nhà. Phái sẽ còn yêu tôi nữa không? nhưng tôi biết chắc mẹ con tôi sẽ trở lại đời sống đơn giản nhưng bình yên tâm hồn.

Khi chiếc xe quen thuộc của Phái hiện ra đang tìm cách đậu vào lề đường thì cu Tí vui mừng chạy ào ra chỗ anh, nó reo lên:

- Bác Phái ơi, bác ơi.

Tôi cố tình đi chậm chậm từ xa, cảm động nhìn Phái ôm cu Tí vào lòng, cả hai mừng vui cứ làm như đang tái ngộ sau thời gian dài xa cách. Một lúc sau Phái buông cu Tí ra hỏi tôi và sừng sốt bối rối:

- Xe ông ấy đậu chỗ nào để tôi ra xem? Kia, sao Hiền lại khóc?

Tôi không dấu nổi đôi mắt ướt lệ:

- Không sao đâu. Anh vào trong bàn này ngồi nghỉ cho đỡ mệt đã.

Phái dắt tay cu Tí đi theo tôi vào trong khu bàn ghế ngồi nghỉ chân, thấy hai chiếc valy của tôi Phái ngạc nhiên và nhìn quanh không thấy ông Hòa đâu, Phái đã hiểu ra phần nào:

- Mẹ con Hiền không đi Houston với ông ấy sao?

- Không, anh Phái ạ. Đi một đoạn đường tôi đã hiểu ra mình đã quyết định sai. Cảm ơn anh đã đến đây.

Cu Tí giục già:

- Mình về nhà đi bác Phái, cháu chỉ muốn ở gần nhà bác.

Ánh mắt Phái hiền hòa nhìn cu Tí và nhìn tôi rất lâu. Tôi cảm thấy yên tâm, chuyến trở về hành lý của tôi ngoài 2 chiếc valy còn có cả một tình cảm ấm áp vững chắc cho mẹ con tôi nương tựa mà suốt nữa tôi đã đại khờ chối bỏ.

Nguyễn thị Thanh Dương

(November, 30, 2022)

KHÔNG THÀNH!

*Mơ màng luyến ái, bỏ hình
Đáng đời kẻ bất bóng: tình bỏ đi!
Tướng không chịu? Xuống... binh nhì!
Lão rồi còn muốn được... nhi đồng hoài?*

*Người yêu làm rõ ngô khoai
Nhi đồng đại gái: trắng tay, mất nàng
Lắm bông đỏ, phụ Hoa Vàng
Không thành ở chỗ họ hàng sở Khanh!
Á Nghi, 17.12.2022*

ĐỒNG HƯƠNG?

Đồng hương có ngọt đường hông
Mà theo tán tỉnh lạ lùng, thưa ông?
Tôi đang lạnh cóng chờ... chồng
Xin đừng tơ tưởng viễn vông tội chàng.*

*Chúng tôi không có thời gian
Vỡ đường đang đợi chàng nàng thi dai
Trể giờ, nên phải chạy ngay
Ông đừng đứng cạnh, người ngoài dèm pha.
Á Nghi, 17.12.2022
Nói lái: Đồng hương/đường hông*

VỌNG VỀ CỘI KHÔNG

Vườn xưa

Cỏ úa mây ngàn

Mưa ray ray lạnh

Chiều vàng hắt hiu

Đêm nghe tiếng dế buồn kêu

Bóng trăng cổ nguyệt chìm thiu đáy hồ.

Gió khuya

Tạt rách hư vô!

Trăng treo lủi thủi

Vừa xô bóng dài

Đường mây tóc xỏa lá bay

Hương pha mùi nhớ... liêu trai dáng ngà.

Soi gương

Chỉ thấy riêng ta

Trăng lơ lửng ngậm...

Bóng tà huy Không

Thiên môn khép/mở phiêu bồng

Hoa Tâm chợt nở vài bông... đông về.

Con trăng

Còn lặn dưới khe

Gió phe phẩy hát

Vọng về cội Không.

Kiều Mộng Hà

Dec 15th 2022

quangduc.com

Như Mơ

1-

Chị em Hà sang Úc vào tháng Sáu. Ở Sài Gòn, tháng Sáu trời mưa. Tháng Sáu mùa hạ có những cơn đường phượng đỏ ngập trời. Ở đây mây xám ủ ê, trời mùa đông lạnh buốt... Hà co ro trong

chiếc áo ấm, nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ các em còn kẹt lại, nhớ con nhỏ Ngọc còn ở Việt Nam và không biết mấy đứa bạn đi được đang ở những nơi nào. Khuôn mặt Du hiện lên rõ nét, Hà cũng thấy nhớ Du thật nhiều, Hà nghĩ phải chăng đó chỉ là tình cảm tự nhiên của một người đối với một người đã quá tốt với mình. Hà nhớ đến chuyện “Vòng Tay Học Trò” của Nguyễn Thị Hoàng và bật cười, không lẽ lại là “Vòng Tay Học Trò 2”.

Hà đi học lại để lo hội nhập vào cuộc sống mới. Đầu đặn hàng tuần Hà nhận được thư của Du. Thư càng ngày càng tha thiết hơn. Những lá thư Du nói gần, nói xa nàng đều trả lời tránh né hoặc đùa giỡn để khóa lấp. Hà nghĩ đến Du, chàng trai ba mươi tuổi, tương lai phơi phới. Còn Hà, ốm đau, yếu đuối, Hà có gì để đáp lại tình Du. Liệu Hà có đem được Hạnh Phúc đến cho Du không. Liệu tình yêu của Du có thật sự là tình yêu bền chắc không hay chỉ là lừa rom bùng cháy nhất thời.

Du cứ đuổi thì Hà cứ chạy. Hồi còn học Trung Vương, một bà giáo đã khuyên học trò rằng “Tình yêu là một cuộc chạy đuổi trên một cái vòng tròn. Người con gái khôn ngoan phải biết dừng lại để làm đích chứ không phải là kẻ đuổi theo”. Bây giờ nàng đang bị đuổi và nàng chẳng chịu dừng. Mỗi tình đẹp quá, nàng tưởng như trong mơ, Du toàn hảo, Du tuyệt vời, Du yêu nàng tha thiết, Du yêu nàng đắm say. Tại sao Hà không nắm bắt cái hạnh phúc trong tầm tay đó. Hà yêu Du. Hà biết rõ là nàng cũng yêu Du. Khoảng cách tuổi tác không còn là vấn đề nữa. Du đã trưởng thành, là chỗ dựa bảo đảm, vững chắc cho cuộc đời nàng. Cuộc tình đẹp quá, đẹp như giọt sương long lanh trên cánh hoa buổi nắng sớm, dưới nắng ban mai giọt sương lóng lánh như viên kim cương. Hà muốn giọt sương ấy mãi đẹp. Nàng sợ, sợ viên kim cương đó chỉ là một chút phù du, sẽ tan biến, sẽ mất đi như một ảo ảnh... “Du ơi, Du có hiểu cho Hà không?” Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, nếu Hà nhận lời lấy Du, thực tế có còn đẹp như mơ không. Giọt sương long lanh ấy còn tuyệt vời không. Hay lại biến thành giọt nước mắt của đau khổ, của tủi hờn.

Mấy năm trời rông rã thư từ qua lại, Hà đã học xong và có việc làm, nàng đã cùng mấy chị em lo thủ tục bảo lãnh cho cha mẹ và mấy người em. Cuộc sống đóc thân của Hà đã ổn định. Hà vui với gia đình, vui với công việc. Nước Úc hiền hòa, êm ả. Con người lịch sự, nhẹ nhàng, không có những tranh đua, những bon chen, giành giật. Nếu nhận lời lấy Du, Hà phải sang Đức, xa chị em, xa những gì đã quen biết ở đây để làm lại tất cả từ đầu. Cuộc sống lừa đời vào thực tế sẽ ra sao ở tuổi này. Hai người có hòa hợp được không hay cứng cỏi cả rồi. Cá tính ai cũng mạnh mẽ, nếu có đụng chạm ai sẽ nhường ai. Tình yêu của tuổi trẻ thật thánh thiện, trong sáng, đúng nghĩa của tình yêu. Có thể chỉ vì một mái tóc, bàn tay, giọng nói, tiếng cười hoặc chỉ vì một ánh mắt mà yêu nhau chết bỏ, cố lấy nhau cho bằng được để rồi tới đâu thì tới. Còn nàng, suy nghĩ, phân vân, so đo, cân nhắc... Có còn là tình yêu không.

Mỗi buổi sáng Hà dậy sớm đi bộ khoảng nửa tiếng trước khi sửa soạn đến sở làm. Con đường vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe qua. Hai bên đường, những căn nhà xinh xắn núp sau vườn hoa nhỏ nhỏ hiền hòa. Hà vươn vai thở hít khí trời trong sạch. Không gian là của nàng, thời gian là của nàng. Cuộc sống nàng thật sự thanh thoi, tự do như những cụm mây trắng lang thang trên bầu trời bát ngát, bao la. Phòng ngủ của Hà xinh xắn, lúc nào cũng gọn ghẽ, ngăn nắp. Chiếc giường chăn ấm, nệm êm, Hà có thể vui mình trong đó hay thoải mái duỗi thẳng chân tay. Qua khung cửa sổ, một vòm trời xanh, Hà có thể thả hồn theo những cụm mây bồng bồng hay gửi tâm sự của nàng vào gió, vào mưa.

Cho đến một ngày Hà nhận được thư của Du, chỉ vồn vện mấy câu: “Hà ơi! Du yêu Hà. Du yêu Hà thật rồi, yêu Hà thật nhiều... Mong Hà nhận lời cầu hôn của Du. Trả lời “Yes” Hà nhé!” Hà choáng váng! Đứng vào lúc đó Hà nghe một người bạn quen bên trại tị nạn cho biết gia đình Du đang đi hỏi vợ cho chàng, một cô nàng bác sĩ xinh đẹp, con nhà giàu, kém Du vài tuổi. Tim Hà buốt như dao cắt. Tại sao Du đi hỏi vợ còn viết lời tỏ tình với Hà, ngỏ lời cầu hôn. Tại sao. Hà hỏi gió, hỏi mây, hỏi Trời, hỏi đất rồi lại hỏi chính lòng mình. Du có yêu Hà thật tình như chàng vẫn viết không. Du có coi mình như một trò đùa không. Hà có sợ mất Du không. Hà thật mâu thuẫn, mâu thuẫn với chính mình. Trong con người tưởng như kiên cường, vững vàng ấy, nghị lực phi thường ấy cũng có lúc mềm như cọng bún thiêu. Hà vẫn đi làm, vẫn tươi cười với những người xung quanh nhưng lúc một mình trong phòng vắng nàng lặng lẽ, tái tê.

Du,

Du hãy nghĩ đến tương lai rực rỡ của Du. Chúng mình là bạn tốt, bạn quý mến của nhau là quá đủ. Du hãy lo vun xới, xây đắp Hạnh Phúc của chính mình.

Thân,

Hà

Gửi thư đi rồi lòng Hà vẫn ray rứt, bấn khoăn. Hà chịu để mất Du hay Hà từ chối Du vì lòng tự ái. Hà đã để lỡ bao cơ hội trong đời chỉ vì quá tự ái. Nhất là trong tình yêu, đôi khi sự tự ái đi đến chỗ cao ngạo. Đối với Hà, tình yêu không van xin, không tranh giành, không cướp đoạt. Thôi đành “*Trả hết cho người, cho người đi...*” và “*Đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người...*” từ nay xin... “*Nghìn trùng xa cách*” (mượn lời trong bài NTXC của Phạm Duy).

2-

Mới năm giờ chiều mùa đông, bầu trời xám, thấp, buồn ảm. Hai hàng cây bên đường trụi lá, vương lại những bông tuyết trắng. Những cây thông và tùng vẫn xanh tươi khoác thêm chiếc áo bông. Mặt đất như một thảm tuyết dày trắng xóa, trừ lòng đường còn lộ chút nền nhựa đen vì được xe cào tuyết qua lại luôn. Du lái xe về, sau một ngày làm việc mệt nhọc tại nhà thương. Hôm nay là thứ Sáu của chàng, mai được nghỉ hai ngày cuối tuần.

Mở cửa bước vào căn phòng độc thân, bếp núc nguội ngắt, lòng chông máy cái bát đĩa dơ trong bồn rửa chén, Du vặn tăng độ lò sưởi để xua đi sự lạnh lẽo và cho vui bớt nỗi cô đơn. Sau bữa ăn tối qua quýt cho xong, Du thả người trên chiếc ghế sofa. Không gian tĩnh lặng, trống trải. Nghĩ đến Hà, bên Úc bây giờ đang mùa hè, ngập nắng. Hà có nghĩ đến Du không.

Là con áp út trong một gia đình sáu anh em trai, một gái, tất cả đều đã lập gia đình, một mình Du còn độc thân. Cha mẹ chàng ở Việt Nam luôn nhắc nhở, hối thúc chàng lấy vợ. Mấy bà chị em dâu giới thiệu hết người nọ đến người kia. Tại sao lòng chàng thật dửng dưng. Có những cô trẻ, đẹp, quyến rũ, đầy đủ những điều kiện cho bao chàng trai ao ước nhưng qua cách ăn mặc, lời nói, cử chỉ của các nàng, Du không nghĩ là mình có thể xây dựng một gia đình hạnh phúc với những người đó. Gần đây mẹ chàng nhắc đến Yến, một cô gái con của một bà bạn của cụ, cùng nghề với chàng, đi du học, sau biến cố 1975 đã ở lại bên Pháp. Dưới mắt cụ hai người thật xứng đôi và hai quốc gia gần nhau nên có cơ hội dễ dàng qua lại đề gặp gỡ, tìm hiểu. Du chỉ ậm ừ, không muốn để mẹ lo buồn.

Thật sự Du cũng thèm một gia đình hạnh phúc, mơ một cuộc sống lứa đôi. Đối với Hà, Du thấy như tìm được một sự huyền nhiệm. Hà không đẹp lò lỏ nhưng có sức quyến rũ lạ lùng. Du nhớ giọng nói riu rít, tiếng cười khanh khách giòn tan khi vui vẻ của Hà và những lúc buồn bã đôi mắt như sầu vơi vơi và khi có vấn đề gì phải suy nghĩ thì đôi mắt trầm tư ấy lại có dáng vẻ đăm chiêu, dịu dàng... Trong Du đầy ấn hình ảnh, kỷ niệm với Hà. Du tự hỏi tại sao Hà lại vượt biên

ở thời điểm đó, lại được tàu vớt đưa vào đúng nơi chàng làm việc. Tại sao khi gặp mặt nàng lần đầu tiên, đem về chàng đã thao thức, nhớ nhung. Phải chăng chàng đã gặp đúng con người của định mệnh.

Anh Du,

Con trai yêu quý của mẹ, Mẹ đã già yếu lắm rồi, còn mình anh chưa yên bề gia thất, mẹ buồn lắm. Mẹ mong được đi dự đám cưới của anh trước ngày mẹ nhắm mắt về với ông bà. Mẹ của Yến cũng sang chơi luôn mà mẹ chưa dám trả lời dứt khoát với bác. Anh đã gặp cô Yến chưa? Hôm cô ta về thăm nhà, mẹ thấy con bé xinh đẹp, ngoan ngoãn, dễ thương. Sao anh lừng khừng thế? Nếu anh đã có đám nào rồi thì cho mẹ biết để mẹ yên tâm.

Mẹ

Nhận được thư của mẹ, Du không biết trả lời sao đây! Hà đâu biết nỗi khổ của Du. Áp lực bốn phía đổ ập lên đầu chàng. Mặc dù Du biết rằng cũng chỉ vì thương yêu chàng mà mọi người lo lắng. Khi gửi lá thư cầu hôn đi, Du hồi hộp mong chờ, lòng nóng như lửa đốt, đếm từng phút, từng giây. Ngày nhận được lá thư từ chối của Hà, Du thật bẽ bàng. Chàng đã nằm thượt trên giường, đau đớn!

Buổi sáng, nắng ban mai lùa vào phòng Du qua khung cửa sổ. Bầu trời xanh thăm thẳm, màu nắng vàng hanh, tuyết trắng xóa, cảnh vật thật trong trẻo tinh khiết, những bông tuyết nhẹ nhàng bay. Ước gì có Hà... lại Hà! Du biết Hà sẽ yêu cảnh này lắm, những ngày sống ở đảo Du biết Hà yêu thiên nhiên, yêu từ ngọn cây, cọng cỏ. Con người rung động khi mặt trời mọc, lặng người khi mặt trời lặn xuống dần và buồn bã khi màn đêm từ từ buông. Hà sống rất giản dị, ngăn nắp, thiên nhiên về nội tâm. Ở bên Hà, Du cảm thấy an bình, êm ái. Du thầm hỏi lòng mình, chàng yêu Hà, chàng không đòi hỏi một điều gì ở nàng. Chàng tương đối thành công và đủ điều kiện là một người chồng tốt. Tại sao Hà cương quyết chối từ cái hạnh phúc chàng ao ước đem đến cho nàng. Tại sao. Du thu xếp công việc, xin phép nghỉ hẳn một tháng, nhất định sang Úc một chuyến để hỏi cho ra lẽ, để quyết tâm chinh phục quả tim mà chàng biết đã từng lỗi nhịp khi khám bệnh cho Hà.

3-

Trong lòng chiếc phi cơ phản lực 747 bay đêm xuyên lục địa, tiếng động cơ êm nhẹ như tiếng rừ rừ. Ngoài

khung cửa sổ, trời đêm trong trẻo, vàng trắng mười sáu tròn xoe tỏa làn sáng bạc lặng lẽ theo chàng. Du ngả lưng vào thành ghế, thả hồn về dĩ vãng, nhớ những đêm trăng trên đảo Palawan, Du và Hà đi bộ, tắm mình trong ánh trăng lung linh huyền ảo. Cả hai cùng im lặng mà sao lòng Du ngất ngây, như chấp choáng men say. Nhớ hình ảnh Hà ngồi bên chiếc bếp than, mặt rịn mồ hôi, nướng từng chiếc bánh, để sau khi đi dạo về ba người sẽ ngồi nhâm nhi với tách trà nóng. Nhớ hình ảnh Hà loay hoay trong bếp, chăm chú vào những việc tầm thường như nhặt rau, thái thịt. Hà yêu công việc nội trợ, nàng như đổ vào những món ăn tất cả sự yêu thương nên những mâm cơm giản dị, trình bày đẹp mắt, mới ngon lành làm sao. Hình ảnh người thiếu nữ không rời tâm trí Du. Cái không khí an bình, ấm cúng ấy đã quyến rũ chàng và chàng đã khát khao có một gia đình với bóng dáng Hà quanh quẩn gần bên.

Tại phòng khách sạn, Du tỉnh dậy sau một giấc ngủ vui. Lật cuốn sổ điện thoại Du chợt thấy số điện thoại của Hương, em Hà.

– Hello! Cho tôi nói chuyện với cô Hương.

- Hương đây ạ! Xin lỗi ai ở đầu dây?
- Anh Du đây!
- Trời! Anh Du, anh đang ở đâu?
- Anh đang ở Úc đây này. Chị Hà khỏe không em?
- Anh chưa gặp chị Hà à?

Gần một tiếng qua điện thoại, Du được Hương cho biết là cha mẹ của Hà đã được sang đoàn tụ với các con hơn một tháng nay. Hương còn cho chàng biết thời gian đầu Hà lẩn cấn không dám nhận lời Du vì còn đợi bảo lãnh cha mẹ. Nay hai cụ sang rồi thì Hà lại nhận được tin Du sắp lấy vợ nên Hà tự động rút lui cho chàng dễ dàng quyết định cuộc đời mình. Du bàng hoàng khi biết những chuyện này. Tội nghiệp Hà quá. Hà đã không hỏi thẳng chàng để biết sự thật mà ngấm ngầm buồn tủi một mình. Con người ấy luôn nghĩ đến tha nhân, lo cho hạnh phúc của người khác trước mình.

Nhìn chiếc đồng hồ tay, bây giờ đang giờ nghỉ đi ăn trưa của Hà đây. Du thay quần áo đến sở của Hà. Du xoay xoay tách cà phê. Trước mặt Du, Hà trẻ trung trong chiếc áo đầm mùa hè vải trắng viền những chùm hoa nhỏ xinh xinh màu tím. Khuôn mặt trắng xanh, dịu dàng. Du đã giải thích hết những hiểu lầm của Hà, giải tỏa những tin đồn tai hại không biết ai đã ác ý đưa đến tai nàng, Du khẩn khoản gỡ lời câu hôn lần nữa, trực tiếp:

- Hà nhận lời Du, Hà nhé. Tám năm qua không đủ chứng minh cho Hà tấm lòng thành thật, tấm lòng yêu thương của Du đối với Hà sao? Hà còn định hành hạ Du đến bao giờ?
- Hà không thể chối bỏ là Hà cũng yêu Du nhưng Hà vẫn có những e ngại. Hà muốn Du hạnh phúc. Hà có thể sống một mình như Hà đang sống. Du có thể lấy người có những điều kiện hơn Hà nhiều. Hà không muốn Du sẽ có những đau khổ, dằn vặt sau này.
- Hà, thế nào là Hạnh Phúc? Tiền bạc, địa vị... có đem được hạnh phúc cho mình không? Lấy người mình không yêu có hạnh phúc không? Nếu Hà cứ khăng khăng không nhận lời làm vợ Du thì Du cũng sẽ ở vậy như Hà. Du cũng sẽ không lấy ai hết!
- Du có nhớ là Hà không được khỏe không? Điều đó dằn vặt Hà, khiến Hà trăn trở nhiều đêm. Ở tuổi của Hà, Hà còn có thể cho Du những đứa con không? Du ơi...Hãy nhìn vào thực tế. Vì yêu Du nên Hà nghĩ những chuyện về xa. Nhiều lần Hà đã nói với Du, Hà muốn Du hạnh phúc... vì Hà yêu Du. Du biết không!
- Hà muốn độc quyền và độc tài trong tình yêu à? Du là bác sĩ săn sóc sức khỏe cho Hà mà Du không biết bệnh tình của Hà sao? Du sẽ đem lại cho Hà một đời hạnh phúc. Chúng mình sẽ hạnh phúc. Hà tin Du, hãy tin ở Du đi!

Nước mắt trào ra như một dòng suối. Đôi vai Hà rung lên. Thôn thức. Du với sang, nắm hai bàn tay Hà, siết chặt. Hết giờ nghỉ trưa Du đưa Hà lại sở làm, hẹn tối sẽ đến nhà thăm Hà và cha mẹ của nàng.

Ôm một bó hoa hồng, một túi trái cây và mấy hộp thuốc bổ để làm quà cho các cụ, Du nhấn chuông cửa.

Hà gọn gàng trong bộ quần áo trắng, mở cửa mời Du. Bữa ăn tối đã dọn sẵn trên bàn.

Hà nhỏ nhẹ:

- Hôm nay Du ở lại ăn tối với Hà, ba sang chị Vân chơi với cháu, mẹ mệt nghỉ trong nhà. Ánh đèn vàng ấm áp hắt ra từ chiếc đèn đứng ở góc phòng. Tiếng nhạc dịu êm. Căn phòng nhỏ ngăn nắp quá. Hai người ngồi thủ thi tâm tình, khuôn mặt Hà như tươi trẻ, rạng ngời.
- Để Du vào xin phép mẹ nhé!

Du khẩn khoản.

Hà lại trở lại hình ảnh con người nghịch ngợm hay trêu chọc Du trên đảo:

– *Dám không?*

– *Hà cho phép?*

Du lừng lững đứng lên gõ cửa phòng mẹ Hà.

Kéo chiếc ghế nhỏ ngồi bên giường cụ, Du ân cần hỏi han về bệnh tình cụ và nói những lời trấn an, vỗ về. Sau cùng chàng ngáp ngừng:

– *Thưa bác, cháu xin phép bác cho cháu được cưới Hà.*

– *Tôi có nghe em Hương, em Hà nói chuyện về cậu. Cảm ơn cậu đã sẵn sàng trông nom các em thời gian trên đảo. Cảm ơn cậu đã thương và muốn cưới em Hà. Chuyện vợ chồng là duyên số trời định. Ông Tư Bà Nguyệt có xe sợi chỉ hồng thì mới được. Hai người phải bằng lòng mới được. Cậu để tôi hỏi ý kiến em. Nếu em bằng lòng thì chúng tôi cũng bằng lòng.*

Trả lời những câu hỏi của cụ về nhà cửa, gia cảnh, công ăn việc làm một lúc, Du xin cáo từ đi ra để cụ nghỉ.

Bước ra phòng khách, Hà hồi hộp đợi chờ.

Du trịnh trọng thì thào:

– *Mẹ bảo để hỏi em, nếu em bằng lòng thì mẹ bằng lòng. Vậy “em” có bằng lòng không?*

Hà nguyết yêu:

– *Nè nè... chưa gì đã lợi dụng thời cơ, ai là “em” ở đây vậy?*

– *Anh, anh... “anh” là “em”. Vậy... em bằng lòng nhé!*

Du ôm gọn Hà trong vòng tay. Đặt nhẹ một nụ hôn vào mái tóc đang lòa xòa trên trán. Đúng lúc tiếng hát Từ Công Phụng từ chiếc cassette vang lên nhẹ nhàng:

“*Nếu có điều gì vĩnh cửu được... thì em ơi... đó là tình yêu chúng ta*”.

Bữa ăn tối êm ả, hai người đắm đuối nhìn nhau, Du như đang say say, Hà như đang bay bay.

Hạnh phúc quá ngọt ngào để hai người phải hỏi lại nhau tại sao đã để vượt đi một thời gian quá dài.

Ban đêm, vui mình trong gối chăn quen thuộc, Hà ôn lại sự việc diễn tiến trong ngày. Mọi việc đến như một cơn lốc, Hà không kịp chống đỡ. Du xuất hiện thật bất ngờ, những khẩn khoản giải bày, những ám ức được giải tỏa, ánh mắt triu mến, khuôn mặt thật đáng yêu... Du đã đem đến cho nàng một cơn lốc, cơn lốc của yêu thương. Khi thấy Du từ phòng mẹ ra Hà càng cảm phục sự thành thật và quyết tâm của chàng. Du đã nói, tám năm là một thời gian quá dài để thử thách, Hà muốn hành hạ Du đến bao giờ... Du ơi, Hà không muốn hành hạ Du, Hà thật sự muốn Du hạnh phúc. Chúng ta đã nói ra hết ngày hôm nay, Du hiểu được Hà và nay Hà đã thật sự hiểu lòng Du và tình yêu của Du dành cho Hà. Hà hứa với Du, hứa với lòng mình, chúng ta phải hạnh phúc, phải hạnh phúc... Cứ như thế Hà thiếp đi trong giấc ngủ bình yên, ngập tràn mộng đẹp. Du trở về khách sạn, lòng lâng lâng sung sướng, chàng mỉm cười với tất cả những người chàng gặp trên đường đi. Chàng muốn hét to lên cho mọi người biết niềm vui của mình. Chỉ mới có một ngày mà... Ôi, Hạnh Phúc!

Quăng mình trên giường, xoắn dài chân tay, còn một tháng ở đây, chàng làm gì?

Tuần lễ sau đó Hà còn đi làm nên mỗi buổi chiều Du đến nhà Hà ngồi chơi cho đến khuya, như những cặp tình nhân trẻ dại thời xưa, chỉ đến ngồi chầu để được ở bên nhau, nhìn thấy mặt nhau cho đỡ nhớ. Cuối tuần hai người mới đi thăm những thắng cảnh quanh vùng. Hà thích phong cảnh thiên nhiên, những nơi sông núi hữu tình hay ra vùng biển với đất trời bao la.

Du suy nghĩ, chàng còn ba tuần nữa là phải trở về Đức, không biết đến ngày nào lại có dịp sang đây. Không lẽ hai người cứ mãi là Ngưu Lang Chức Nữ không bắc nổi nhịp cầu Ô Thước.

– *Hà!*

– Du nói gì?

– Hay... chúng mình làm đám cưới, Hà sang Đức cùng với Du lần này... được không?

– Làm gì gấp thế? Du đã xin phép hai cụ bên nhà chưa?

– Bố Mẹ Du mong lắm, biết tin Du lấy vợ thì các cụ rất mừng. Hà không biết chứ, các cụ nhắc nhỡm luôn đấy.

– Để Hà hỏi ba mẹ Hà xem sao.

Hà nhí nhảnh tiếp theo:

– Muốn đem tui đi, có mình tui tứ cố vô thân để dễ bề bắt nạt tui hả?

Du long trọng đưa tay lên:

– Xin thế, không bao giờ làm Hà buồn. Xin suốt đời bảo vệ “em”, không bao giờ dám uỳnh em bằng một cành hoa.

– Không uỳnh bằng cành hoa, uỳnh bằng củi tạ phải không?

Cả hai cùng phá lên cười. Biết là đùa giỡn nhưng lòng Hà như ấm lại, tự ái đàn bà được vượt ve. Không hiểu sao mỗi lần Du gọi Hà bằng em, Hà thấy như mình bé nhỏ hẳn bên chàng.

Một tuần sau, đám cưới Hà Du diễn ra trong vòng thân mật, gia đình Hà có mặt đầy đủ. Bên phía Du, vì thời gian gấp rút và đường xá xa xôi nên cha mẹ Du chỉ viết thư, điện thoại sang xin phép và nhờ bên thông gia lo liệu giùm mọi chuyện. Cũng may có gia đình ông anh con bác trưởng tộc ở đây nên hai cụ đã nhờ vợ chồng anh đứng ra đại diện họ nhà trai.

Du sang Úc tìm Hà vào một đêm trăng, chuyến về của Du, đem theo con người của định mệnh cũng bay vào đêm trăng vì thời gian cách nhau đúng một tháng. Qua khung cửa sổ, vàng trăng tròn, sáng lung linh đi theo suốt cuộc hành trình, như chứng kiến hạnh phúc của hai người đã thật sự tìm ra nhau. Hà ngả đầu vào vai Du, giấc ngủ bình yên, êm ả.

Căn phòng độc thân của Du không còn là căn phòng bừa bãi nữa mà là tổ ấm của hai con chim vành khuyên.

4-

Hà lững thững đi bộ trong cảnh tĩnh lặng của một buổi sáng mùa thu. Thời gian thắm thoát trôi đưa, Hà đã sống với Du gần hai chục năm. Đã qua lại con đường này từ ngày có con bé Bảo Châu, Hà gần như quen từng gốc cây, bệ đá, từng hàng rào, từng căn nhà xinh xắn dọc hai bên đường.

Nhớ lại năm mới sang, Hà lo học tiếng Đức và tìm hiểu những phong tục tập quán nơi ở mới để hội nhập; sửa soạn ôn lại bài vở để lo kiếm việc làm. Buổi sáng nào Hà cũng đi bộ hơn nửa tiếng như thường lệ, thì giờ rảnh rỗi vào phòng tập và bơi lội. Sức khỏe càng ngày càng khả quan, Hà yêu đời hơn, với bản tính lạc quan, thêm vào tình yêu của chồng, trông nàng tươi trẻ hẳn ra. Được hơn một năm, con bé Bảo Châu ra đời, hai vợ chồng ngập tràn hạnh phúc. Ông Bà ngoại, các bác, dì và cậu của bé từ Úc lần lượt sang thăm. Nhìn hạnh phúc của con, hai cụ đã khóc vì sung sướng. Nay hai cụ đã ra người thiên cổ.

Con bé được sáu tháng thì Du Hà quyết định mua căn nhà này. Hà tự tay vun xới khu vườn nhỏ, tự tay trồng mấy gốc Anh Đào và cây hoa Mộc Lan, những cây khi mới trồng nhỏ xíu nay đã thành cổ thụ. Con bé Bảo Châu đem niềm vui đến cho cả nhà. Hai vợ chồng yêu con còn hơn báu ngọc nên hai người đồng ý để Hà ở nhà trông con, một mình Du đi làm, lo phần tài chánh cho gia đình. Hà cũng yên phận nội trợ, chu toàn cơm nước, trang trí nhà cửa, săn sóc, dạy dỗ con. Thì giờ rảnh Hà đọc sách, vá may.

Chỉ vài tuần nữa con bé Bảo Châu sang Úc du học, còn lại hai vợ chồng già lo lắng cho nhau. Nhớ con thật nhiều, nhưng con chim non đủ lông, đủ cánh, sớm muộn gì cũng đến ngày cất cánh bay xa.

Về đến nhà, nhìn qua khung cửa sổ, khu rừng phía xa rực rỡ dưới nắng sớm. Từng mảng màu nửa vàng nửa xanh của những cây sồi cao như làm nền cho những mảng màu đỏ thẫm, vàng tươi của mấy loại lá phong. Mới ngày nào đứng bên cửa sổ nhìn lá lìa cành nàng không khỏi ngậm ngùi, tỉ mỉ theo dõi từng chiếc lá. Có những chiếc chao lượn nhẹ nhàng rồi êm ả rơi xuống. Có những chiếc chúc đầu rớt xuống thật nhanh. Có những chiếc run rẩy mãi mới chịu bút ra khỏi cành... Không kể khi có những trận cuồng phong, những chiếc lá xoắn tít trên không, vạt vĩa trong gió, đập vùi mãi tới tả tơi mà vẫn chưa được nằm xuống. Hà lần thân chạnh nghĩ đến kiếp người, cũng chẳng khác gì kiếp lá, cũng từ già cõi tạm này mà mỗi người một cách ra đi.

Thấm thoát mới tàn thu mà nay đã lại vào thu.

Buổi chiều sửa soạn cơm nước xong, đợi chồng con trở về, ngồi trong chiếc ghế bành nhìn qua cửa sổ, mặt trời lặn dần phía xa. Chiều từ từ buông xuống nhẹ nhàng. Hà đã có một cuộc sống hạnh phúc giản dị, êm đềm. Hà đã gặp hạnh phúc đó và đã biết gìn giữ, nâng niu, biết hài lòng với những gì mình đang có.

Phải chăng đây là chốn Thiên Đường. Thiên Đường hay Địa Ngục là do ta.

Đỗ Dung

Những Chuyện Thiện Lành

Hôm nay người viết xin tâm tình với bạn về những chuyện vui vui trong ngày của người viết, mời bạn đọc cho vui nhé.

1-Chuyện thứ nhất

Thầy Thích Tánh Tuệ trở về Mỹ bình an sau chuyến hành hương Phật tích ở Ấn độ đã gửi cho người viết email về việc **Cúng Dường Đại Lễ Trưng Tụng Tam Tạng Thánh Điển PALI lần thứ 17 tại Bồ Đề Đạo Tràng. Namo Sakya Muni Buddha**

Tăng là bậc từ hòa, nghiêm tịnh
Dứt trần lao, đạo quả viên thành
Lục căn tịnh lặng vô sanh
Ứng cúng cao thượng, phước lành thế gian.
Từ quá khứ vô vàn Tăng chúng
Ở đương lai vô lượng Thánh Hiền
Đời nay Tăng Bảo phước điền
Con xin kính lễ gieo duyên Niết Bàn.

Bác Diệu Hạnh: Thịnh văn đệ tử
Bác Trục Hạnh: Tăng già thiên môn
Như Lý Hạnh: Thánh Phật Đà
Bác Chơn Chánh Hạnh: Tăng già Thích Tôn
Áy là Tăng Bốn Đồi, Tám chúng,

Đệ tử Phật ứng cúng, tôn nghiêm
Cung nghinh, kính lễ một niềm
Thánh chúng vô thượng phước điền thế gian..

NAM MÔ BỒN SƯ THÍCH CA MÂU NI PHẬT **- Kính thưa chư Tôn đức, chư Pháp hữu & quý vị hảo tâm.**

Kính chia sẻ cùng chư Tôn Đức, chư pháp lữ, và quý thiện hữu một số hình ảnh trong mùa Tipitaka (Đại Tạng Kinh PaLi) khai hội tại Bồ Đề Đạo Tràng. Đây là lần thứ 17 trùng tụng Tripitaka theo thông lệ hàng năm.

Lễ hội quan trọng năm 2022 này do Phật Giáo Việt Nam đăng cai tổ chức nên tất cả mọi trần thiết, trang hoàng đều do Ban tổ chức Hội trùng tụng Kinh tạng Pali VN thực hiện, nổi bật nhất là cổng chào với hình ảnh hoa tươi rực rỡ “Lưỡng Long châu Pháp Luân” rất đẹp mắt, khiến ai ai cũng trầm trồ ngợi khen và tán dương công đức. Lễ hội trùng tụng Tipitaka năm nay có các nước Phật Giáo tham gia trùng tụng Đại Tạng như: Nepal, Sri-Lanka, Lao,

Campuchia, ThaiLand, Myanmar, Việt Nam, Bangladesh, India, International...Chương trình được khai mạc trang trọng ào ngày 2 tháng 12 cho đến ngày 12/12/2022 là bế mạc, với gần 5000 người tham dự. Nguyên câu tiếng kinh này vang vọng đến ba ngàn thế giới khiến chúng sanh vạn loài thấy đều nghe ba nghiệp từ đó được thanh tịnh. Và xin nguyện cầu cho thế giới được hòa bình, muôn sinh an lạc.

Thành tâm cảm niệm công đức và Tri Ân tất cả chư Phật tử, thiện hữu đã hoan hỷ phát tâm lành gieo duyên và hộ trì chư Tăng trên xứ Phật.

HỒI HƯỚNG:

Thành tâm tán thán công đức và hồi hướng công đức này, nguyện cầu gia đình quý Phật tử luôn có đầy đủ 5 phước báo: Sống lâu, Sắc đẹp, An vui, Sức mạnh và Trí tuệ.

Nguyện đem công đức này
Hướng về khắp tất cả
Đệ tử và chúng sanh
Đều trọn thành Phật đạo.

Nhân dịp này chúng tôi đã nhận được sự phát tâm lành cúng dường chư Tăng khắp nơi về tri tụng Kinh tạng. Dưới đây là phương danh của chư Phật tử đã thành tâm hỷ cúng Tăng già.

PS: Tinh thần Bồ thí, Cúng dường Ba La Mật (Tam luân không tịch) là cao thượng nhất. Vì thế những hình ảnh này chỉ mang tính tường trình Phật sự cùng những vị ân nhân đã phát tâm. Khi bạn khởi tâm tùy hỷ trước những thiện sự thì công đức của bạn được sánh bằng những người thực thi.

Báo cáo này được đăng trong trang

[Cúng Đường Đại Lễ Trưng Tung Tam Tang Thánh Điển PALI lần thứ 17 tại Bồ Đề Đạo Tràng.](#)

<https://quangduc.com/a74530/cung-duong-dai-le-trung-tung-tam-tang-thanh-dien-pali-lan-thu-17-tai-bo-de-dao-trang->

Mời quý thân hữu vào đọc, nếu muốn biết thêm chi tiết.

<https://quangduc.com/author/about/12/tt-thich-tanh-tue>

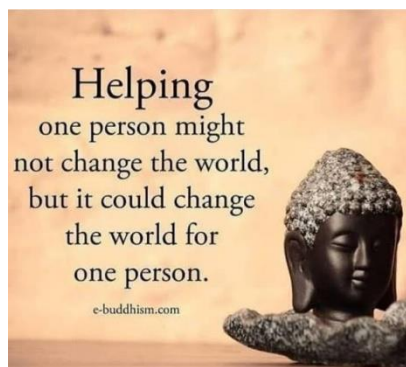
Mời Bạn xem thêm Youtube của nhạc sĩ Võ Tá Hân

[Đại Lễ Trưng Tung Tam Tang Thánh Điển Pali Quốc Tế - Lần thứ 17 - Dec 2-12, 2022 - Bồ Đề Đạo Tràng - YouTube](#)

- [You saved to Phật Giáo](#)

- [Kính tri ân TT. Thích Tánh Tue và tán thán công đức nhạc sĩ Võ tá Hân.](#)

2- Chuyện thứ hai

Chuyện giúp các trẻ em bị ung thư đóng tiền hóa trị và xạ trị, thương phế binh, cô nhi, người già cô đơn, mù mắt, v.v.

Cách đây 3 năm, người viết được thầy Thích Tánh Tue giới thiệu đến anh Nguyễn Huy Điền để biết thêm chi tiết nếu muốn giúp thương phế binh, các cô nhi, người già neo đơn, trẻ em bị ung thư ở Việt Nam, giúp đỡ người nghèo mù mắt, phóng sinh, đúc tượng Quan Thế Âm phân phối cho Phật tử, v.v. Đây chỉ là một nhóm nhỏ do anh Nguyễn Huy Điền, trước đây làm ở hãng Boeing nay đã về hưu, hiện cư ngụ ở tiểu bang Washington, có thiện tâm giúp đỡ những người bất hạnh với sự

giúp đỡ của một nhóm thiện nguyện viên. Hành trình làm việc của nhóm anh Điền rất tích cực, nhanh chóng tiền được trao tận tay người nhận, có hình ảnh báo cáo công tác được hoàn tất. Người viết rất vui khi được làm một vài chuyện thiện lành nho nhỏ với Nhóm của anh Điền kể từ năm 2020 và một đôi lần chuyển tiếp email công tác của Nhóm anh Điền đến các thân hữu của tôi để họ tùy tâm giúp đỡ những người bất hạnh.

Người viết vẫn nghĩ mình làm được chuyện thiện lành nào nho nhỏ theo tinh thần Bi Trí Dũng của một cựu đoàn sinh Gia Đình Phật Tử, trong khả năng của mình được giúp đỡ người khác là thấy vui rồi, không quan tâm đến cách tổ chức, phe nhóm, người cho kẻ nhận, v.v.

Một số thân hữu của tôi cũng muốn xoa dịu nỗi bất hạnh của những kẻ đáng thương thường được tôi giới thiệu liên lạc thẳng với anh Điền để biết thêm chi tiết về việc gửi tiền một cách chính xác hơn thay vì gửi qua tôi rồi nhờ tôi trao lại.

Người viết không muốn làm như thế đối với vấn đề tiền bạc. Bạn muốn giúp đỡ như thế nào thì liên lạc thẳng với vị trưởng nhóm vẫn tốt hơn nhé.

May mắn thay, các thân hữu của người viết sau khi đọc và xem những hình ảnh của người viết gửi đến các thân hữu, các bạn cũng đã sốt sắng làm thiện việc như người viết. Lành thay!

Xin cảm ơn quý thân hữu có từ tâm của người viết nhé.

2- **Chuyện thứ ba:** Chuyện xem youtube

Chiều nay một cô bạn văn nghệ trong Nhóm Minh Châu Trời Đông đã gửi đến Nhóm youtube [5 Kiểu Người Đi Đâu Cũng Bị Ghét \(Nhiều Khi Vô Tình Bị Mà Ko Biết\)](#)

Người viết đã xem youtube dài 27 phút này một cách say mê vì thuyết trình viên nói chuyện rất vui, dí dỏm kèm theo những hình vẽ khiến người xem thấy vui vui luôn. Hơn thế nữa người viết cũng sợ mình có bị "dính chấu" vào 5 kiểu người này hay không dù nhiều khi mình bị mà mình không biết nên ngồi xem cho biết. Đó bạn đó là 5 kiểu người gì theo lời thuyết trình viên nói trong youtube.

Thuyết trình viên đã nêu ra 5 KIỂU NGƯỜI ĐI ĐÂU CŨNG BỊ GHÉT

- #1. Người hay nói thật về người khác
- #2. Người thích đồ rác (cảm xúc)
- #3. Người hay lý do
- #4. Người hay kích thích ganh tị từ người khác
- #5. Người luôn mang nguy hiểm

Người viết không phân tích việc đúng sai về nhận định của tác giả vì mỗi người mỗi ý mà chúng ta phải tôn trọng.

Mời bạn vào xem cho vui nhé. Đây cũng là dịp để mình tự nhìn lại mình để xem mình có bị "dính chấu" vào 5 người này hay không dù nhiều khi mình vô tình không biết để mà sửa sai vì "nhân vô thập toàn" mà lị. Smile!

Sau đó thuyết trình viên lại làm thêm một youtube khác để

[Trở thành tâm điểm được yêu thích - YouTube](#)

Một lần nữa, người viết mời Bạn vào xem bạn có đồng ý về đề nghị của tác giả hay không nhé.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn MCTN 642-ORTB 1971-12142022)

DÂY VỚI VỆM

Nhục xó bép chồng con còn an ủi,
Nhục sân chơi dây với "hủi", khắm mùi
Mi khóc vì bị Vẹm phanh phui
Bị hát hủi định tìm tôi múa rối?

Mi bị "tán" bởi nằm vùng, than: "Rui!"
"Rui"? Nhục không mà răng hở cười hoài?

SẾ HỮU DỤNG CHO ĐẠI CUỘC

Người xưa lên núi trai đàn
Khi cần cứu thế, hạ san lẹ làng
Lập trường luôn giữ vững vàng
Núi cao, biển rộng chẳng màng chi danh.

Học hành gương sáng cha anh
Em đừng đeo đuổi bọn hành hạ dân.

Bao bạn bè ngưỡng nghịu phải rút lui
Tham danh hão, thảo nào không biết tui!

Ý Nga, 8.12.2022

*Hùi: viết theo nghĩa Việt gian

ĐỪNG KẾT THÂN KẼ KIÊU!

Lòng người rồi rắm, tôi tấm
Nhấn tin? Chẳng muốn hỏi âm nửa lời!
Trò đời lắm chuyện buồn khơi
Lập trường cứng cỏi: lẽ loi độc hành.

Ai rồi cũng thích nổi danh
Cãi nhau, ta xúm đánh... mình tả toi
Khuyên hoài chẳng chịu nhịn người
Thôi đành đoạn tuyệt! Thành thoi hơn nhiều!

Ý Nga, 8.12.2022

KHOE!

Vừa ngòi vào chức vụ cao
Đã để Vi Xi nắm tay
Thế thì đấu tranh làm sao
Khi chúng giăng đầy cạm bẫy?

Không biết hy sinh tình riêng
Chuyện chung làm sao gánh vác?
Chưa chi lộ cả thông tin,
Càng nói càng lộ sơ hở.

Phen này Cộng hốt cả chòm
Chẳng cần chi phải tung lưới
Giải chi nổ cả tấn bom
Khoe: "Tài ngày đầu lãnh đạo!"

Mi mời địch trở quái chiêu?

Ý Nga, 8.12.2022

Ý Nga, 8.12.2022

AI GIẤY CỎ MỘ HOANG?

(Thay nén hương lòng kính dâng Thân Phụ
ngày giỗ lần thứ XII.

*

Thành kính tưởng niệm và tri ân tất cả **Những
CHIẾN SĨ QL VNCH:**

- Đã và đang chiến đấu cho một VIỆT NAM
KHÔNG CỘNG SẢN,

- Đã hy sinh vì Tổ Quốc,

- Đã bị bức tử trong các trại tù mang mỹ danh
"Cải Tạo" của quân cường chiếm miền Nam
VN.)

*

Mưa nên cỏ được xanh màu rất mướt
Con nhớ về ngày đi dạo cùng Ba
Hai cha con ngắm đồng cỏ bao la
Nghe Ba tả: - *Lính Cộng Hòa không mả!*

*Quân, cán, chính, hạ sĩ quan, tướng, tá
Phải vùi thân đầy dẫy trong trại tù
Giác thiên thu lạnh lẽo trong tay thù
"Tội" vì nước vì dân mà chiến đấu!*

*Vì cường bạo mà tuyến đầu đổ máu
Những cha, anh gương mẫu đi hàng đầu
Vừa cưới xong, đã già biệt cô dâu
Dem xương máu phơi bốn Vùng Chiến Thuật.*

*Về tù lớn, Lính mới mòn tất bật
Thoát ngục tù, lại bươn bả nuôi con,
Vẫn không quên trách nhiệm với Nước Non
Quyết diệt Cộng, chuyện Cộng Đồng gánh vác!*

*

*Thật chua xót bao mồ hoang, mả lạc
Ai là người giấy cỏ để tri ân
Bao Quân Nhân bị ép xác hành thân
Chết không mộ, người thân chưa tìm được?*

Ý Nga, 7.12.2022

Bên Song Cửa Nhìn Tuyết Đổ

Theo dự báo thời tiết thì ngày thứ hai tuần này có thể có tuyết rơi nhẹ ở nơi người viết đang ở. Quả đúng như thế, sáng ngủ thức dậy còn đang nhâm nhi ly cà phê nóng trước máy computer, nhìn ra khung cửa sổ, người viết thấy tuyết đang rơi rơi nhưng không nhiều lắm như trận bão tuyết kỳ lạ đặc biệt tháng 4 năm nay. Người viết cũng vội lấy máy ảnh ra quay cảnh tuyết đang rơi để làm một youtube short cho cô bác xem chơi cho vui, nhất là bà con ở xứ nóng chưa bao giờ thấy tuyết rơi.

Mời quý thân hữu xem cho vui nhé qua link dưới đây:

<https://youtu.be/hyYzfYWWZAK>

Nhưng nếu so sánh với cảnh tuyết đặc biệt hồi tháng 4 năm nay thì tuyết rơi ngày hôm nay chẳng đáng kể gì cả. Mời bạn xem có đúng không nhỉ qua youtube dưới đây

[Portland Tuyết đặc biệt 4-11- 2022 ở nhà Minh Sương Lam - YouTube](#)

<https://youtu.be/X089NgX26YE>

Cứ mỗi lần tuyết rơi , người viết lại nhớ đến bài thơ “Bên Song Cửa Nhìn Tuyết Đổ” do chính mình "thả bút đề thơ" nói lên tình cảm của một người yêu thích thơ văn khi nhìn tuyết rơi bên song cửa. Xin mời Bạn cùng đọc với người viết nhé.

Bên Song Cửa Nhìn Tuyết Đổ

Bên song cửa nhìn tuyết rơi nhẹ nhẹ
Từ trên trời bông tuyết trắng bay bay
Chẳng bao lâu bông tuyết trắng phủ đầy
Trên vườn cỏ, trên khóm hoa, khu phố.

Nghe đâu đây lời kinh buồn phổ độ
Cho kiếp người nay hợp lại mai tan
Như tuyết kia, như hoa nọ sẽ tàn
Khi nắng đến, khi mưa về! Tan tác!

Con người vốn có sẵn mầm thiện ác
Tùy cơ duyên hiển lộ cái Thiện Tâm
Như hoa kia vẫn trẩy nụ âm thầm
Trong đông lạnh chờ xuân về hé nụ.

Dưới tuyết trắng cỏ non kia im ngủ
Tuyết tan rồi cỏ sẽ hiện liền ra

Sương Lam bên song cửa ngắm tuyết

Tuyết rơi sân trước vườn sau nhà Minh & Sương Lam 4-11-2022

Tuyết rơi sân trước

Tuyết rơi vườn sau

Như vô minh ở nơi cõi ta bà
Trí tuệ đến Tâm Phật kia hiển lộ.

Sẽ hướng dẫn người thoát ly biên khổ
Bằng từ bi, bằng nhân ái, thương yêu
Bằng bớt tham, sân, hận, dục lạc nhiều
Biết tri túc, thân tâm ta an lạc.

Bát Chánh Đạo! Hãy làm lành lánh ác
Lục Hòa cùng tăng chúng với tha nhân
Dầu lạ quen, tôi, bạn cũng vẫn cần
Lời thân ái trao nhau khi gặp gỡ.

Nơi trần thế cửa thiên đường rộng mở
Đón chào người nhân ái có thiện tâm
Biết ăn năn, biết sửa đổi lỗi lầm
Tuyệt đông lạnh nhưng Tình Người vẫn ấm.

Sương Lam

Gần đây, nhiều Phật tử, trong đó có người viết, rất thích đọc những bài viết, bài thơ của thầy Thích Tánh Tuệ vì đầy thiên vị và khuyên bảo chúng ta rất nhiều điều tốt đẹp trong cuộc sống nhân gian.

Xin mời quý bạn đọc một mẫu chuyện “Thiền” và bài thơ “Thôi Kiếp Đi Hoang” của thầy Thích Tánh Tuệ do sư cô Huệ Hương chuyển tiếp chia sẻ cùng đại chúng để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Tĩnh Dậy

Thế gian này có quá nhiều chuyện phiền não, vì vậy, rất nhiều người đi gặp Phật Tổ cùng hỏi về một vấn đề:

- Con nên làm thế nào, mới không còn những điều phiền muộn?

Phật Tổ cho đáp án đều như nhau:

- Chỉ cần buông tay, con sẽ thôi không phiền não nữa.

Có một người thanh niên, cho rằng mình thông minh tỏ ý không phục, bèn đi gặp Phật Tổ và hỏi:

- Trên thế gian này có hàng ngàn hàng vạn người, thì sẽ có hàng ngàn hàng vạn điều phiền não.

Nhưng, Ngài cho họ giải pháp đều hoàn toàn như nhau, vậy đó chẳng khác gì buồn cười lắm hay sao?

Phật Tổ không nổi giận, Ngài chỉ hỏi ngược lại chàng thanh niên:

- Buổi tối con ngủ có thường hay nằm mơ không?

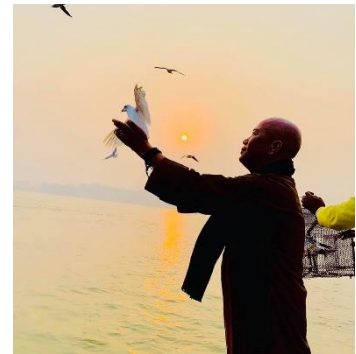
- Đương nhiên là có! Chàng trai trả lời.

- Vậy, mỗi buổi tối nằm mơ, giấc mơ đều như nhau không? Phật Tổ lại hỏi.

- Đương nhiên là khác nhau rồi! Chàng trai trả lời.

- Con ngủ hàng ngàn hàng vạn lần, thì sẽ mơ hàng ngàn hàng vạn lần giấc mơ.

Phật Tổ mỉm cười nói:

- Nhưng cách kết thúc giấc mơ, đều như nhau cả, đó là: TỈNH DẬY!”

Namo Buddhaya

Thôi Kiếp Di Hoang

Một mảnh hồn nho nhỏ
Như mây hoài lang thang
Chẳng khi nao dừng lại
Sống lạc loài, hoang mang.

Hồn âu lo, thấp thỏm
Trên vụn nẻo đường đời
Niềm vui nằm phía trước
Cỏ xanh bên kia đồi.

Hoa từng ngày tươi nở
Nhưng đời không nụ cười
Mỗi ngày hoài trần trở
Hạnh phúc nào xa xôi.

- Một hôm hồn an tịnh
Quay trở về với thân
Thở vào, ra, dừng lặng
Nghe đời vui trong ngân.

Thì ra chân hạnh phúc
Nằm ngay trong cõi lòng
Bình yên và sâu lắng
Chan hòa cùng mệnh mông.

Một mảnh hồn du thủ
Vừa tìm thấy quê nhà
Tại nơi này đã đủ
Dứt thẳng trâm, xót xa.

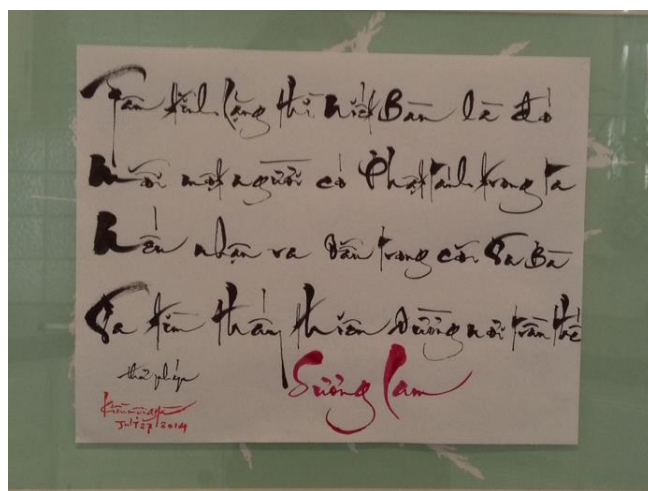
Thích Tánh Tuệ

Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ.
Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân
tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại
với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi –MCTN 641-ORTB
1070-1272022)

TÌNH CHẾT THEO MÙA ĐÔNG (*)

(Nhớ nhạc Sĩ Lam Phương)

Lần đó, tôi nhận được cuốn sách “Lam Phương, Trăm Nhớ Ngàn Thương” từ bên quê nhà gửi qua. Nói thiệt, cầm cuốn sách mỏng dính trên tay, xem qua các mục lục, tôi bỗng thấy giận hờn và chỉ biết thở dài.

Cũng là “cây cao bóng cả” trong giới sáng tác thời Việt Nam Cộng Hòa, mà nhạc sĩ Phạm Duy có Hồi Ký dài đến 4 cuốn (cuốn nào cũng khá dày), hoặc nhạc sĩ Anh Bằng với cuốn sách in tại hải ngoại, giấy trắng tinh, dài 472 trang, font chữ nhỏ, đều đặn, đọc mãi vẫn sợ... hết. Còn sách Lam Phương, in tại Việt Nam, người chấp bút bên Việt Nam, chỉ có 256 trang, font chữ bự tổ chẳng, trình bày sơ sài, và nội dung thì ôi thôi, chỉ là những phần lắp ghép, vôi vàng, cầu thả. Tuy là 256 trang, nhưng bao gồm phần Phụ lục Một in các bài hát nổi tiếng (có lời, có nốt nhạc) của Lam Phương. Chi dzậy?

Người ta cần thì lên Googles có thể tìm ra tất cả các bài nhạc của bất cứ nhạc sĩ nào. Phần Phụ lục Hai là trích hai đoạn viết xưa hơn trái đất về Lam Phương trên báo Thanh Niên và Giai Phẩm Người Việt, rồi thêm một bài ngắn cỡ vài hàng (xin nhắc lại là vài hàng) của giáo sư Trần Quang Hải, và vài câu tâm tình của người chấp bút, tổng cộng hơn 60 trang. Cuối cùng, còn lại đúng 190 trang viết về Lam Phương, mà trong đó cũng đã nhồi vào một số hình ảnh xưa và nay của nhạc sĩ, hình các bài báo trước 1975 về Ông; vài trang tiểu sử loa qua, vài bài nói về hoàn cảnh sáng tác ra các bài hát tiêu biểu như “Kiếp Nghèo”, “Tình Bơ Vơ”, “Thành Phố Buồn”, “Phút Cuối”, “Chuyến Đò Vỹ Tuyền”, v.v.

Chữ thì to như cho trẻ con đọc, trích đoạn nhiều câu hát thật dài, kéo xuống dòng cho đầy trang giấy. Có vẻ như tác giả và người chấp bút chẳng biết nói gì, viết gì để tránh bị nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam kiểm duyệt chẳng? Tôi chả hiểu tại sao em gái của Ông là người quyết định chuyện này, lại để cho người chấp bút bên Việt Nam, xuất bản bên Việt Nam. Vì tiền hay vì chút an ủi người nhạc sĩ đang nằm trên giường bệnh? Nhưng với bề dày sáng tác, sức ảnh hưởng âm nhạc của Lam Phương cho đến tận hôm nay, thì cuốn sách mỏng tang, chấp vá, hơi hợt này thà đừng ra đời còn hơn! Câu nói cửa miệng của người Việt mình theo một câu thơ của Nguyễn Tất Nhiên “có còn hơn không”, trong trường hợp cuốn sách này, tôi rất tiếc phải thốt lên rằng “thà không còn hơn có”. Dù sao, tôi cũng cảm ơn người tặng sách, đã nhiệt tình đi tìm ngay khi nó được xuất bản rồi gửi qua cho tôi từ bên nửa quả địa cầu và xin đừng buồn khi đọc những cảm nghĩ thất vọng này. Bởi vì “vượt lòng đại dương, mình gặp lại đây, sau cơn khát dài, thương nhớ bao ngày, giờ nghe... chua cay” (Lời bài hát “Mùa Thu Yêu Đương” của Lam Phương, tôi xin sửa lại hai chữ cuối, cho tôi và cuốn sách này).

Mà thực ra, đâu cần so sánh với Phạm Duy, Anh Bằng, mà nhìn lại những cuốn khác của Kim Cương, Ái Vân, Khánh Ly thì mới thấy “trăm tiếc ngàn đau” cho Lam Phương. Và đúng như tôi dự đoán khi bắt đầu đọc cuốn sách, người chấp bút không dám nhắc đến bài hát nổi tiếng “Chiều Tây Đô” của Lam Phương với câu ca mà dân miền Nam từ vĩ tuyến 17 trở xuống đều thâm thía: “Bao năm giải phóng như thế này phải không em?”

Giờ đây, người nhạc sĩ hiền lành dễ thương của chúng ta đã từ trần sau một thời gian bệnh, yếu. Nhạc của Ông, nói mãi cũng vẫn thiếu, khán giả mến mộ con người và lời hát điệu đàn của Ông, kể mãi vẫn không bao giờ đủ. Ông đã từng nói: “Tôi làm khoảng 300 bài nhạc tình, đâu có nghĩa là có ba trăm người yêu.” Trong cuốn “Lam Phương, Trăm Nhớ Ngàn Thương” cũng nói về một số bài hát từ hoàn cảnh thật của tác giả. Nhưng cũng có một số bài, chỉ là cảm xúc bất chợt trước khung cảnh hữu tình, không hề có bóng dáng của một cô gái nào, mà là trí tưởng tượng lồng vào một cuộc tình dở dang, rồi tác giả thả hồn bay bổng theo Đồi Cù, Thung Lũng Tình Yêu, Nhà Thờ Con Gà với mây gió trời trắng, để ý nhạc tuôn trào thành bài hát “Thành Phố Buồn” bất hủ. Với tôi, đó là bài hát hay nhất viết về Đà Lạt, dù Ông chẳng mô tả gì nhiều, chỉ là “thành phố nào vừa đi đã mỏi” với “con gió chiều lạnh buốt tâm hồn”, để rồi “và con đường ngày xưa lá đỏ”, nghe “tiếng chuông chiều chậm chậm thê lương”, trách móc người “quên núi đồi quên cả tình yêu” mà làm hàng triệu trái tim thổn thức.

Bài hát “Một Mình” buồn day dứt, nhưng lại được Ông viết trong một buổi sớm bình yên hạnh phúc bên người đẹp Cẩm Huỳnh trên đất kinh thành Paris. Chàng ngồi bên cửa sổ uống café ngắm nàng quét lá rụng ngoài sân, và giai điệu cô đơn từ sâu thẳm bỗng trỗi dậy: “Nắng xuyên qua lá, hạt sương lia cành/ Đồi mong manh quá, kể chi chuyện mình/Nắng buồn cuộc tình, bỗng tắt bình minh”. Chỉ có trái tim nghệ sĩ, tâm hồn đa sầu đa cảm, giữa đám đông vẫn thấy lạc lõng, trong hạnh phúc đã mơ hồ chia ly, và “trong cơn mơ anh mơ thêm một lần dang dở” (bài “Xót Xa”), mới để lại cho đời hàng trăm bản tình ca xuyên xao lòng người đến như thế!

Trong một bài phỏng vấn lúc còn sinh thời, khi được hỏi:

– Tại sao các bóng hồng đi qua đời ông: ca sĩ Bạch Yến, kịch sĩ Tuý Hồng, và nàng Cẩm Huỳnh đều là những phụ nữ đẹp và rất đẹp?

Ông đã cười hiền hậu và trả lời rằng:

– Tại vì tui... xấu nên tui khoái yêu người đẹp!

Xấu hời nào đâu nà! “Xấu” mà có nhiều nữ khán giả ái mộ. “Xấu” mà có duyên ngầm làm cho các nàng mộng mơ nức nở “Trăm Nhớ Ngàn Thương”, “Xấu” mà đào hoa đa tình như bác thì ai cũng muốn “xấu” á, bác Lam Phương ạ!

Chẳng cần danh hiệu “ưu tú” hay “nhân dân”, nhạc của Lam Phương đi vào lòng mọi thế hệ, vượt thời gian, không những của đồng bào Miền Nam ra tới hải ngoại, mà cả dân chúng miền Bắc của “bên thắng cuộc” bên kia vĩ tuyến. Chẳng còn lạ gì, tại một phiên chợ vùng cao, gió rét lạnh căm bên quán ăn, người ta vây quanh chảo thắng cố nóng hổi, hút thuốc lào, thả khói mơ màng nghe tiếng nhạc Chế Linh hát Tình Bơ Vơ: “Về làm chi rồi em lặng lẽ ra đi, gom góp yêu thương quê nhà, dâng hết cho người tình xa”. Chắc là do đám dân buôn miền xuôi đem “nhạc vàng” lên “đầu độc” người dân tộc miền ngược, chớ lẽ nào mấy bà thím mặc váy thổ cẩm, mang gùi, làm nương rẫy, ăn mèn mèn rồi đi đẽ sòn sòn như đi chợ lại biết mê nhạc Lam Phương? Nói nào xa, ông anh họ mấy đời bán cà nông chưa tới của tôi đang ở quê ngoài Hải Dương đã cài nhạc hiệu trên phone, hễ có ai gọi tới là phone lại vang lên rên rì: “Em ơi suốt đêm thao thức vì em, vì lời già từ lúc anh ra về...”

Ông già từ “cuộc chơi” ngay gần mùa Giáng Sinh 2020, lúc còn đang u ám bởi virus Tàu. Tôi hơi chạnh lòng vì một cây cổ thụ âm nhạc Việt Nam “ra đi” mà không thấy cư dân mạng rầm rộ chuyển tin, tiếc nuối. Vì mùa lễ bận rộn, hay vì ông “ra đi” êm đềm không kịch tính, không bất ngờ như người nghệ sĩ khác vừa “ra đi” trước đó? Mà thôi, vốn dĩ chân thật hòa nhã, Ông không

cần âm ỉ phô trương những thứ phù phiếm bề ngoài chóng phai! Tôi là người hâm mộ tài năng Lam Phương, yêu thích con người tác giả, giữa trời tuyết lạnh của Canada, khi nghe tin Ông qua đời, mà man mác buồn. Dường như khô tình thương mến cũng đang tái tê chết theo mùa đông như một nén hương lòng gửi đến chàng nhạc sĩ miền Nam hiền hậu, tài ba và không hề xấu. Chàng chỉ khiêm nhường nói đùa thế thôi!

Kim Loan

(*): Tình Chết Theo Mùa Đông, tên một bài hát của Lam Phương.

CUỘC CHẠY ĐUA CỦA HAI ĐÔI GIÀY

(Phần 1)

Một buổi tối mùa hè ấm áp, Brigitte Baenkler cho trang hoàng thật chu đáo với các ngọn đuốc xen lẫn các ngọn đèn cây thấp sáng lối đi vào Hotel "Herzogpark" . Bà đã tự tay viết thư mời họ hàng của đại gia đình đến tham dự, một gia đình đã vì những cạnh tranh khốc liệt trong thương trường trở thành thù hận xa cách nhau từ mấy chục năm nay. Bà nghĩ rằng đã đến lúc họ hàng thân thuộc phải ngồi lại với nhau, bỏ lại mọi ty hiềm thù nghịch sau lưng để hàn gắn những vết thương đã quá hằn sâu trong lòng của cả hai bên.

Brigitte Baenkler là một trong 4 người con gái của Adi Dassler. Nói đến tên Dassler là nói đến một gia đình với hai công ty cạnh tranh hận thù triền miên từ mấy chục năm nay, hai công ty đó chính là hai hãng giày Adidas và Puma, hai thương hiệu thể thao tiếng tăm lẫy lừng trên thế giới khởi xuất từ một quận lỵ nhỏ của vùng Franken thuộc tiểu bang Bayern của Đức. Sinh sống ở đây, người dân bắt buộc phải chọn lựa cho mình một vị trí, hoặc trái hay phải, hoặc bên này hoặc bên kia, càng không thể đứng trung dung không thuộc bên nào. Ngay cả khi hai ông cha đẻ của hai thương hiệu đã chết đi nhưng những người con thừa kế vẫn còn tiếp tục kéo dài cuộc chiến dai dẳng giữa hai gia đình.

Trận đá banh chung kết của giải túc cầu thế giới tổ chức tại Berlin (2006), Pháp đấu với Ý, hai đội banh mang giày Adidas và Puma. Cũng lại là cuộc cạnh tranh của ngày xưa. Ngày nay cả hai thương hiệu đã bước sang một bước ngoặt mới nhưng hai gia đình Dassler đều không còn dính dáng gì đến hai thương hiệu đó nữa cả. Họ không còn rình rập nhau về số lượng giày tiêu thụ trên thị trường. Có lẽ cũng chính nhờ thế mà họ có thể có mặt trong buổi tiệc của Brigitte Baenkler.

Một vài người khách cảm thấy khó chịu khi Brigitte Baenkler xuất hiện ở ngưỡng cửa Hotel. Hình như chính chủ nhân cũng không nhận ra ai là họ hàng của mình. Ngay từ tấm bé, bà đã được dạy dỗ là phải phớt lờ anh em bà con của một nửa bên kia.

Khi Brigitte Baenkler nỗ lực tổ chức buổi tiệc hòa giải giữa đôi bên họ hàng thì câu chuyện của gia đình Dassler đã xảy ra gần 70 năm.

Khởi đầu từ trong căn bếp – Adolf und Rudolf Dassler

Vào khoảng cuối thế kỷ thứ 19, ông bà Dassler, Christoph và Pauline, đến lập nghiệp định cư ở Herzogenaurach, một quận lỵ nhỏ vùng Franken thuộc Bayern nằm phía Trung Nam của Đức. Khi đến lập nghiệp ở đây họ không ngờ rằng là về sau, nơi này sẽ trở thành một địa danh chuyên chế tạo sản xuất những đôi giày thể thao tiếng tăm lẫy lừng khắp thế giới.

Thời đó, thể thao chưa đóng một vai trò quan trọng đáng quan tâm trong xã hội. Cũng chính vì thế mà Adolf, người con trai út trong gia đình 4 người con của Dassler, đâm ra lạc lõng "không giống ai" khi cậu ta tỏ ra rất yêu thích thể thao. Các môn điền kinh, đá banh, đánh bôc hay trượt băng, môn nào cậu ta cũng mê, nhưng nhà nghèo không có phương tiện nên ngày ngày Adolf thường hay lạng lẽ vào rừng tập chạy đua với cái đồng hồ bấm giây đo tốc độ của chính mình.

Sau Thế chiến thứ Nhất, Adolf lành lặn trở về lại nhà và tỏ vẻ muốn bắt đầu tạo dựng sự nghiệp cho bản thân mình bằng một nghề nghiệp nào đó. Trong gian bếp chật hẹp của bà mẹ, Adi, tên gọi ở nhà của Adolf, hì hục cắt, may, dán keo để đóng cho xong một đôi giày thể thao cho mình. Vật liệu để đóng giày chỉ là những gì còn sót lại mang về nhà của thời chiến tranh, đó là các mẫu da bò dính quanh cái nón cối bằng sắt hay các bao đựng bánh mì bằng vải bố dày dặn.

Những gì mà Adi thực hiện đều là một phối hợp giữa sáng tạo và đam mê. Dettmar Cramer, sau này là huấn luyện viên của một đội banh nhà nghề và cũng là người bạn thân cận nhất của Adi, khi nói về cá tính đặc biệt của bạn mình: "Anh ta thường làm tôi kinh ngạc đến chung hửng vì tất cả những gì có dính dáng đến kỹ thuật là Adi rập tâm truy cứu để thấu hiểu cho đến tận gốc rễ rồi tìm cách giải quyết vấn đề thế nào cho thật thực tiễn và khôn ngoan mới thôi".

Nghiên cứu kỹ thuật đóng giày một thời gian, trong lòng Adi lúc nào cũng nung nấu ý tưởng mở một xưởng đóng giày nho nhỏ ngay trong tỉnh nhà. Ba năm sau, được sự ủng hộ của người anh kế là Rudolf, năm 1924, hai anh em chính thức lập xưởng đóng giày mang tên "Gebrüder Dassler Schuhfabrik" (Xưởng đóng giày của anh em Dassler).

Trong vài năm đầu, công ty đóng giày của hai anh em phát triển rất trôi chảy. Cá tính hai anh em nhà Dassler tuy khác biệt nhưng thật ra bổ xung cho nhau: Adi thì trầm tĩnh ít nói, suốt ngày cắm cúi tỉ mỉ nghiên cứu các loại da thuộc và các loại keo dán, chú tâm làm sao để chế tạo cho được loại giày thật nhẹ và thật mềm mại. Ngược lại, người anh Rudolf thì sôi nổi ồn ào, nói năng văng mạng, không cần nghĩ ngợi sâu xa, một cá tính tiêu biểu của giới thương trường.

Adi Dassler khi còn trẻ

Xưởng đóng giày của anh em nhà Dassler ở Herzogenaurach

Adi Dassler (1925) trong xưởng đóng giày của hai anh em.

Công ty của hai anh em thời đó càng ngày càng phát triển nên họ phải dời xưởng đóng giày qua một cơ sở khác rộng lớn hơn và cũng ở ngay trong vùng họ ở.

Năm 1928, Rudolf lập gia đình với Friedl Strasser, một cô gái hiền lành an phận, một người nội trợ thuần túy chỉ biết chăm lo gia đình. Một năm sau, Armin, cậu con trai đầu lòng của họ ra đời. Hạnh

phúc gia đình tưởng sẽ lên đến cao điểm khi Rudolf nảy ý muốn xây một ngôi nhà rộng lớn cho cả đại gia đình ngay bên cạnh xưởng đóng giày nếu không có một thành viên xa lạ gia nhập sau này vào đại gia đình Dassler.

Những năm chiến tranh

Lúc cơ xưởng đang trong thời kỳ phát triển tốt đẹp thì bỗng dưng Adi tuyên bố nghỉ việc để đi học nghề đóng giày vì anh ta muốn có cái bằng chuyên môn trong tay chứ không thích tiếp tục làm việc trong mờ mịt, may nhờ rủi chịu như hiện nay. Rudolf và cha mẹ tìm cách nói ra nhưng không ai ngăn được ý định đi học nghề chuyên môn của Adi.

Năm 1934, học xong nghề đóng giày từ Pirmasens, một thành phố vốn chuyên nghề đóng giày thuộc tiểu bang Rheinland-Pfalz, Adi trở về lại quê nhà với cô vợ trẻ mới 16 tuổi tên Katharina (Käthe). Käthe là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, hoạt bát và rất thích giao tiếp. Käthe không thích cuộc sống rảnh rỗi vô vị cho qua ngày tháng mà ngược lại, cô hăng hái gánh vác đảm nhận công việc kinh doanh của đại gia đình nhà chồng. Nhưng cũng chính vì thế mà cô đã gặp khá nhiều khó khăn để tìm một chỗ đứng thích hợp cho mình trong đại gia đình khá bảo thủ của bên chồng.

Tính tình khác biệt giữa hai chị em bạn dâu lại càng rõ rệt khi Friedl, vợ của Rudolf, luôn tìm cách phôi bày vai trò tề gia nội trợ hoàn hảo của mình. Những xung đột căng thẳng giữa hai người đàn bà đã ảnh hưởng không ít đến hai người chồng của mình, đến nỗi Rudolf đã xem cô em dâu của mình như một kẻ xâm nhập phá đám, luôn tìm cách chiếm đoạt phần thắng cho riêng gia đình mình.

Adi và Käthe Dassler

Thời điểm đó, đảng Nazi đang trên đà phát triển, thể thao là một trong những phương tiện cần thiết để nâng cao vị thế độc tôn hàng đầu của Nazi. Không bỏ lỡ dịp may, anh em nhà Dassler nắm bắt ngay lấy cơ hội. Công việc kinh doanh của anh em Dassler lên như diều. Tháng 5 năm 1933, chỉ vài tháng sau khi Hitler lên làm thủ tướng Đức, dưới sự dẫn dụ của vài viên chức tai to mặt lớn của Nazi, trong một lúc bốc đồng, Rudolf đã hăng hái ký tên gia nhập đảng và dĩ nhiên là không quên lôi kéo theo cậu em Adi của mình.

So với những nhà kinh doanh tiếng tăm trong nước thì mối quan hệ doanh trường của anh em Dassler đối với chế độ Hitler không lấy gì làm quan trọng cho lắm, xưởng đóng giày thể thao thì làm sao sánh được với các hãng kỹ nghệ luyện sắt thép. Nhưng đến năm 1936 thì cục diện lại thay đổi hẳn! Năm 1936, Olympia được tổ chức tại Berlin. Hitler đã cho chuẩn bị Olympia Berlin hết sức là chu đáo kỹ lưỡng, Hitler muốn chứng kiến chiến thắng vẻ vang của đội thể thao của Đức vì chiến thắng đó sẽ là một trong những biểu tượng sức mạnh của Hitler thời bấy giờ.

Với đầu óc của một nhà kinh doanh thức thời Adi Dassler đã làm gì trước sự kiện này? Anh ta bay ngay đến Berlin, "quảng cáo" đôi giày thể thao do mình chế tạo với Jesse Owens, một lực sĩ điền kinh về môn chạy nước rút và nhảy xa, một lực sĩ tiếng tăm người Mỹ da đen. Kỳ Olympia đó,

Jesse Owens đã đoạt được 4 huy chương vàng, dĩ nhiên là với đôi giày thể thao đặc biệt của Adi Dassler!

Trước sự việc đã rồi, Hitler tức giận vô cùng, vung đũa, rồi vận động trường rồi cho đòi Adi Dassler đến hỏi tội. Adi điềm nhiên trả lời "Cả thế giới nhìn thấy nhà vô địch thế giới 4 lần có nghĩa là đôi giày vô địch được chiếu cố đến 4 lần, cái gì gây ấn tượng tốt hơn?" Một bên vì tinh thần quốc gia (nationalismus), Hitler không muốn Dassler trao đôi giày của nước mình chế tạo cho một người ngoại quốc mang trong chân, mặc dầu người đó là vô địch thế giới. Ngược lại, Adi Dassler, với lối suy nghĩ của một nhà kinh doanh, miễn sao món hàng do mình sản xuất được nổi tiếng, miễn sao thế giới biết nhiều về sản phẩm của mình, người mang đôi giày đó thuộc quốc gia nào chỉ là chuyện phụ, vì thế không cần phải gò bó trong cái gọi là "tinh thần quốc gia" để rồi chẳng đi đến đâu. Tuy bị Hitler hỏi tội nhưng công việc kinh doanh của Adi Dassler sau Olympia cũng còn khá yên ổn, chưa gặp phiền hà gì với chính quyền, ít nhất là cho đến thời điểm đó!

Jesse Owens – Olympia 1936 tại Berlin

Thế chiến thứ Hai bùng nổ, mọi chuyện bắt đầu thay đổi. Xưởng giày của anh em nhà Dassler trở thành nhà cung cấp giày được ưa chuộng nhất của nhà cầm quyền. Giày của họ được mang những tên như là "chiến đấu" hay "nhanh thần tốc" là hai biểu tượng chính trong việc tuyên truyền cho chế độ Nazi. Tuy được chiếu cố nhưng hãng giày Dassler cũng điêu đứng không ít vì nhà cầm quyền đòi hỏi số lượng sản xuất quá nhiều, khó đáp ứng được, lúc nào hãng cũng thiếu da thuộc hay các vật liệu đóng giày cần thiết khác.

Chiến tranh càng lúc càng lan tràn, gia đình Dassler cũng không tránh được vòng loạn lạc, họ cũng bị cuốn lôi vào vòng khói lửa như bao người dân khác trong nước. Rudolf bị gọi nhập ngũ. Adi lúc đầu cũng bị gọi nhưng chỉ sau một thời gian được cho về, vì nhà nước cho rằng Adi cần thiết cho sự sống còn của hãng giày. Rudolf rất bức bối nhưng đành bó tay. Người anh sợ mất chỗ đứng, mất quyền thế trong hãng của mình. Rudolf nghi cho cô em dâu Käthe đã lên lút nhúng tay vào sự việc, rí tai cho nhà nước sắp xếp rút chân mình ra khỏi guồng máy điều hành hãng giày.

Sự nghi kỵ của Rudolf càng lúc càng gia tăng, càng trở nên hoang tưởng một cách trầm trọng. Vào một đêm cả nhà bị thức giấc vì tiếng còi hụ báo động phải chạy xuống hầm tránh bom của đồng minh. Adi cùng tiểu gia đình của mình vừa chạy vào hầm vừa lầu bầu "lại phải đụng đầu với lũ khốn nạn". Trong nhà ai cũng hiểu là Adi muốn ám chỉ mấy chiếc máy bay đang thả bom trên đầu, chỉ duy nhất một mình Rudolf thì cho rằng Adi đang ám chỉ gia đình của mình và chính anh ta.

Rudolf nhập ngũ, bị đưa ra đóng ở trận tiền Tuschin, biên giới giữa Đức và Ba Lan. Đứng ngồi không yên, Rudolf tống về nhà cho cậu em một bức thư càng làm thêm sứt mẻ, đầu độc tình cảm giữa anh em: "Ta sẽ không ngần ngại gì cả để nộp đơn yêu cầu đóng cửa xưởng giày, cho chú mày ném mùi đầu khổ khi hết được còn đóng vai ông chủ, đóng vai một nhà thể thao thượng thặng phong lưu, mà chú mày cũng phải vác súng ra trận như ta."

Chiến tranh càng gia tăng, lòng ty hiềm ganh ghét giữa 2 anh em càng tăng. Tháng giêng năm 1945, trước khi xe tăng của Nga tràn vào đến Ba Lan càn quét, Rudolf bỏ đơn vị, đào ngũ! Sau này, khi bị hỏi lý do vì sao anh ta bỏ trốn thì Rudolf giải thích là anh ta không chịu được tên chỉ

huy SS của mình. Nhưng giải thích đó hình như không đứng vững cho lắm, có người cho rằng Rudolf đã trốn về Herzogenaurach vì không muốn để mất hãng giày vào tay vợ chồng người em của mình. Rudolf tức bực đứng ngồi không yên khi nghĩ đến chú em đang ở nhà, sống hưởng thụ trong vai trò chủ nhân ông. Adi thì cũng bực mình nên bỏ mặc không thèm tìm cách lôi cứu người anh ra khỏi vòng tù tội của người Mỹ.

Rudolf trốn tránh không được bao lâu thì bị phát giác và bị an ninh quốc gia bắt ra trình diện. Nhưng Rudolf tiếp tục trốn không chịu ra trình diện, chấp nhận bản án "cố ý đào ngũ" trong hồ sơ cá nhân mình. Sau đó Rudolf bị an ninh quốc gia bắt rồi bị giam ở trại tù Bärenschanz ở Nürnberg và chỉ được thả ra khi đồng minh đến giải cứu.

Đổ vỡ trầm trọng giữa hai anh em

Tháng 7 năm 1945, Rudolf Dassler bị bắt thêm lần nữa, lần này do quân đội đồng minh Mỹ! Người Mỹ lên án anh ta đã làm gián điệp cho an ninh quân đội Đức (Gestapo). Không biết họ dựa vào lý do nào mà tuyên bố như thế, bản án này không bao giờ được giải đáp thỏa đáng. Họ chỉ giải thích đơn giản là Rudolf bị người ta tố cáo tội đào ngũ. Rudolf thì tin chắc rằng, người tố cáo anh ta chẳng ai khác hơn là người em trai và cô em dâu của mình!

Sau một năm bị giam cầm ở trại Hammelburg, Rudolf được thả ra. Suốt thời gian Rudolf bị giam cầm, như đã nói ở trên, Adi không hề tỏ ra quan tâm tìm cách để giải cứu cho người anh của mình ra khỏi vòng tù tội. Ra tù, Rudolf quay trở lại Herzogenaurach với tâm thần ốm o tiêu tụy, tránh mặt tất cả mọi người, chỉ bắt đấm dĩ lắm mới mở miệng chào hỏi vợ chồng người em trai của mình. Rudolf vẫn nung nấu ý tưởng nghi kỵ và chỉ chờ ngày phục thù!

Ủy ban diệt trừ Nazi bắt đầu đem trường hợp gia đình Dassler ra cứu xét. Thế là Rudolf không chờ đợi lâu lắc, mở màn tấn công, lên tiếng tố cáo người em trai Adi của mình đã có liên quan mật thiết với Nazi trong thời chiến. Lời tố cáo khiến Adi xem chút nữa mất tiêu luôn cỗ phần của mình trong hãng giày nếu không có Käthe đứng ra minh chứng cho chồng: Adi không hề dính dáng hay quan tâm gì đến chính trị, nhất là trong việc thù tiêu người Do Thái. Ngay cả những nhân viên trong hãng cũng khai và công nhận điều đó. Một người Do Thái cũng đã khai rằng chính Adi và vợ đã tìm cách dấu giếm ông ta trong nhà khi quân lính Nazi ập đến hãng lục soát tìm bắt người Do Thái gửi đi trại tập trung.

Năm 1948 sự hiềm khích giữa hai gia đình lên đến cao điểm. Rudolf dọn ra khỏi ngôi nhà của đại gia đình. Hai anh em Rudolf và Adi Dassler chia xưởng đóng giày ra làm đôi. Ngày họ tuyên bố chia hãng ra làm hai, họ đã để cho nhân viên của hãng tự quyền chọn lựa, ai thích ông chủ nào có toàn quyền đi theo ông chủ đó. Không một ai bị sa thải: 47 nhân viên ở lại với Adi, 13 người còn lại đi theo Rudolf! Một tinh thần dân chủ tuyệt đối và hết sức là công bằng.

Cuộc chạy đua cạnh tranh giữa hai anh em nhà Dassler bây giờ mới thực sự bắt đầu!

Adidas và Puma, cuộc chiến đấu dai dẳng bắt đầu

Adi ở lại trong xưởng đóng giày của gia đình và đặt tên cho hãng của mình là **Adidas**, ghép ba mẫu tự đầu từ tên họ của mình "dassler" (das) với tên Adi của mình. Rudolf dọn qua bên kia sông Aurach, đặt tên hãng của mình lúc đầu là Ruda, sau thấy có vẻ bất chước cách đặt tên của hãng người em, và lại cái tên "Ruda" nghe cũng không hay cho lắm nên cuối cùng lấy tên là **Puma**, cũng là một "nickname" của Rudolf do bạn bè đặt cho.

Thiên nhiên chia quận lỵ Herzogenaurach ra làm đôi bởi con sông Aurach. Dòng sông này vô hình chung cũng đã chia đôi anh em nhà Dassler do lòng nghi kỵ thù hận cạnh tranh. Họ thù hận không giao tiếp với nhau cho đến chết, trừ một vài cú điện thoại hoặc chẳng đặng đừng khi phải gặp nhau ở đâu đó. Lòng thù địch đến chết cũng không nguôi: hai anh em được chôn trong cùng một nghĩa trang của quận lỵ nhưng mỗi năm mồ nằm một góc thật xa nhau, càng xa càng tốt!

Hai anh em không ưa nhau, hai ông chủ không ưa nhau, nên nhân viên của hai hãng cũng không ưa nhau! Kể từ ngày chia đôi, như có một bức tường vô hình được xây lên giữa lòng quận lỵ. Phía bắc con sông Aurach là giang sơn của Puma, phía nam là thế giới của Adidas. Dân số Herzogenaurach chỉ xấp xỉ trên dưới 20 ngàn nhưng cái gì cũng chia làm đôi, nhân viên của hãng này không bao giờ vào quán ăn nếu nhân viên của hãng kia thường đến đó ăn. Tiệm bánh mì nào nhân viên Puma đến mua, tiệm đó không thấy bóng dáng nhân viên Adidas. Học trò của gia đình nhân viên của hai hãng đến trường cũng đi xe bus riêng rẽ. Quận lỵ Herzogenaurach bây giờ có thêm tên mới là "thành phố với những đôi mắt nhìn xuống", vì người nào cũng bận nhìn xuống đôi giày của người kia để biết ai là "phe ta".

Như bị một lời nguyền nào đó, những tranh chấp giữa 2 anh em luôn hằn sâu đậm nét đến linh hồn của Herzogenaurach, mãi về sau vẫn còn những câu chuyện nói lên lòng trung thành tuyệt đối rất lạ lùng của nhân viên hai hãng. Khoảng đầu thập niên 80 có một nhân viên trẻ của hãng Adidas, bố của cậu ta cũng là nhân viên kỳ cựu lâu đời của hãng. Cậu thanh niên đem lòng yêu thương một cô gái, chẳng may cô này lại là con gái của ông giám đốc điều hành hãng Puma. Hãng Adidas hay chuyện, buộc cả hai cha con cậu thanh niên phải lập tức nghỉ việc. Hai cha con đã ngoan ngoãn rời hãng với lòng ăn năn hối hận vô bờ. Một điều hiếm khi xảy ra trong một xã hội luôn bảo vệ cho nhân công làm việc, không có chuyện đuổi việc trong vòng 24 tiếng đồng hồ như thế này! Người dân Herzogenaurach không ghét nhau nhưng sống trong 2 thế giới khác nhau và chỉ cách nhau 1 con sông nhỏ. Mãi cho đến năm 2009 người dân Herzogenaurach mới gạt bỏ được mọi thù hận hiểm khích kéo dài hơn 60 năm, qua lần tổ chức trận đá banh giao hữu giữa hai bên.

Tuy sống cách biệt nhau nhưng anh em Dassler cũng còn giữ vững một điều không làm sao chia cắt họ nổi, đó là đầu óc sáng tạo vượt bậc, đặc biệt cho công cuộc kinh doanh của riêng mình. Chỉ trong vòng một thời gian ngắn, cả hai hãng Adidas và Puma đều có những bước tiến vượt bậc không ai có thể ngờ được. Thời đó chưa có một quốc gia nào trên thế giới có sự cạnh tranh ráo riết trong việc chế tạo sản xuất ra những đôi giày thể thao thật nhẹ dành cho các lực sĩ điền kinh hay các cầu thủ đá banh như ở Đức. Hầu hết các lực sĩ hay các cầu thủ đá banh còn phải mang những đôi giày bốt cao tới cổ chân, nặng chình chịch. Khi giày Adidas được mang sang Anh, dân Anh đã gọi những đôi giày nhẹ như bấc là "carpet slippers" hay là "những đôi vớ làm bằng vải Filz" nếu đem so sánh với những đôi giày bốt nặng nề dành cho thợ thuyền của họ.

Nhanh hơn tất cả các đối thủ trong thương trường, anh em nhà Dassler đã sớm nhận ra vai trò tiếp thị thị trường (Marketing) quan trọng như thế nào trong việc buôn bán kinh doanh.

Giày Adidas luôn có 3 vạch đen chạy song song với nhau, đúng từ xa ai cũng có thể nhận ra dấu hiệu tiêu biểu của Adidas. Ba vệt đen song song xuất hiện 1 năm

Giày Adidas và Puma

sau khi thương hiệu Adidas ra đời, đến năm 1972 thì Adidas có thêm Logo mới là 3 cánh lá chuẩn (Shamrock). Trong khi đó thì Rudolf Dassler chọn cho Puma một dấu móc uốn cong rất nổi bật. Những vết sọc trên đôi giày chính là những thương hiệu tiêu biểu của cả hai hãng. Khí giới đó họ đã xử dụng trong suốt mấy chục năm trời và cao điểm nhất là trận túc cầu thế giới năm 1954 ở Thụy Sĩ.

Đội đá banh của Đức đã thắng đội banh của Hung gia lợi, một đội banh được thế giới đoán chắc là sẽ đoạt giải túc cầu thế giới 1954. Trận túc cầu lịch sử đó đến nay vẫn được người Đức gọi là một "phép lạ ở Bern" (Thụy Sĩ). Một trận đấu mà các cầu thủ Đức được trang bị toàn bộ với những đôi giày của Adidas. Các đài truyền hình, báo chí hay ngay cả phim ảnh ngày nay vẫn còn tường thuật lại cú sút thần sầu quý khốc, như một phép lạ, một huyền thoại. Trên nền cỏ ướt đầm nước mưa, cầu thủ Helmut Rahn nhờ đôi giày có đinh dưới đế do Adi Dassler sáng chế nên đã không bị trơn trượt, từ xa phóng đến, sút quả banh bay vào gôn một cách nhẹ nhàng điệu nghệ, đem lại chiến thắng vẻ vang cho đội đá banh của Đức!

Thực ra chính Rudolf Dassler là người đã đóng góp mang tính cách quyết định trong vấn đề phát triển đôi giày đá banh thời đó. Đó là việc đóng một loạt đinh hay vít tròn dưới đế giày. Nhưng Puma đã đi chậm hơn Adidas một bước trong lãnh vực quảng cáo sản phẩm trên thị trường. Một định mệnh trở trêu, vì Rudolf với bản tính trời sinh vốn có đầu óc kinh doanh làm ăn hay hơn người em là Adi Dassler, người chuyên đặt trọng tâm vào việc phát triển kỹ thuật đóng giày.

Năm 1951, chỉ vì chậm chân, sai lầm trong một quyết định then chốt mà ngày nay Adidas bán được 10,3 tỷ Euro, trong khi đó Puma chỉ bán được 2,4 tỷ! Ngày đó nhà huấn luyện viên cho đội tuyển quốc gia Josef Herberger, bạn khá thân với Rudolf Dassler, sẵn sàng trang bị toàn bộ cho đội tuyển quốc gia với giày Puma nếu Puma bằng lòng trả cho ông ta mỗi tháng 1000 Đức mã. Rudolf Dassler nghe lời ỉ ôi mặc cả của nhà huấn luyện bèn nổi dóa, tuyên bố cắt đứt tình thân quen biết với Herberger "anh đã làm tôi quá thất vọng". Josef Herberger nghe Rudolf Dassler phán cộc lốc như thế bèn nhún vai, đi thẳng một mạch qua Adidas. Adi Dassler nghe nói như bắt được vàng, xoa hai tay vào nhau và bằng lòng trả tiền ngay. Kết quả là trong giải túc cầu thế giới 1954 không có một cầu thủ nào của đội banh Đức mang giày Puma. Từ đó, mối giây liên lạc giữa Adidas và tổng cuộc túc cầu quốc gia (Deutscher Fussballbund DFB) càng gắn bó, một cơ cấu vốn vẫn có những sợi dây mật thiết với thị trường thể thao quốc tế, đã mở rộng đường, một chất xúc tác thuận tiện cho công cuộc kinh doanh của Adidas

Ngoài ra, ở đây phải nói thêm một điều là Adi Dassler có một người bạn đồng hành tuyệt vời, đó là người vợ khéo léo của mình. Nhân viên trong hãng thường gọi Käthe là "bà xếp" với một vẻ kính yêu. Lối tiếp đãi nồng nhiệt và ấm áp nhẹ nhàng cũng nổi tiếng không kém gì món bánh ngọt làm với những trái mận chua của bà.

Trong khi đó, ở bên kia sông Aurach, ngược lại với Käthe, Friedl không ngớt làm khó dễ công cuộc làm ăn của chồng mình. Friedl không biết cách chiều chuộng tiếp đãi mời mọc cần thiết của một chủ nhân như bà em dâu của mình. Sự kiện đó cũng ảnh hưởng rất nhiều vào chuyện làm ăn của hai gia đình.

Trong một buổi phỏng vấn với nhà buôn Löhr, một chủ hãng trong lãnh vực buôn bán quần áo thể thao, ông ta kể rằng có một ngày ông ta lái xe hơi từ Duisburg về Herzogenaurach, đường xa mệt mỏi, ông ta đậu xe trước cửa nhà của Rudolf Dassler rồi vào bấm chuông để đặt hàng. Friedl ra mở cửa, thấy ông khách buồm lạ, bà phán rằng "ngày mai chồng tôi sẽ tiếp ông", rồi đóng cửa mặc ông khách ngẩn ngơ, hết ý kiến, trước cửa nhà.

Ông ta đi đâu? Rất dễ hiểu, ông ta sang bên kia sông, gõ cửa Adidas! Chẳng bao lâu sau, ông khách lạ đã ngồi chễm chệ trong căn bếp của Käthe Dassler, sau khi rửa ráy mặt mày tinh tảo và đang sắp được thưởng thức buổi cơm tối nóng hổi cùng với gia đình của họ. Không cần phải suy nghĩ hay phỏng đoán gì lâu lắt, chắc ai cũng đã hiểu là ông khách sẽ đặt hàng với hãng nào rồi.

Cuộc đời rồi cũng qua....

Trong những thời gian cuối cùng của cuộc đời, Rudolf Dassler càng lúc càng trở nên bệnh hoạn. Ông mất vào năm 1974, thọ 76 tuổi. Trong chúc thư ông để lại không có tên của người con trai trưởng Armin mà chỉ để tên của người con trai thứ, Gerd Dassler. Thật là khủng khiếp vô vàn cho Armin, anh ta muốn một luật sư khôn ngoan giao quyết, quyết dành lại đa số cổ phần của Puma để tránh cảnh chia hãng ra làm hai như trong quá khứ đã từng xảy ra với cha mình.

Adi Dassler cũng rút lui khỏi thương trường. Nếu bất chợt có khách lạ đến nhà, đôi khi ông ta giả dạng xưng mình là người làm vườn trong nhà để khỏi tiếp khách. Ông rất đau đớn khi thấy những đôi giày Adidas do công lao khó nhọc của mình chế tạo bây giờ chỉ còn được máng lên móc nếu nhà thể thao được hãng khác trả nhiều tiền quảng cáo hơn. Ông cũng rất khó chịu khi thấy Franz Beckenbauer (được mệnh danh là "hoàng đế" đá banh của Đức) thường lui tới trong nhà bếp với Käthe, vợ ông, để tìm cách đòi thêm tiền khi mang giày Adidas. Adi Dassler mất vào tháng 9 năm 1978, thọ 77 tuổi, 4 năm sau người anh Rudolf Dassler của mình.

(Phần 2)

Thế hệ thứ hai – Horst Dassler (Adidas) và Armin Dassler (Puma)

Adidas cạnh tranh với Puma, đây không chỉ là cuộc đấu trí giữa hai anh em cùng một nhà mà còn là cuộc đấu trí giữa hai gia đình. Cuộc đấu trí đã tiếp diễn cho đến thế hệ con cái về sau. Hai anh em họ con bác con chú Armin (Puma) và Horst (Adidas) lớn lên trong hai gia đình, tính tình khác nhau một trời một vực, cũng không khác gì hai người cha của họ. Armin thì lười lỉnh không muốn theo nghề đóng giày của cha, trong khi đó, Horst tuy nhỏ tuổi hơn nhưng lúc nào cũng lân quần theo chân cha vào hãng xem xét học nghề.

Trong thập niên 50, Horst chính thức gia nhập vào hãng Adidas của cha mình. Sau khi học xong đại học, Horst bắt đầu nhảy vào lãnh vực thương trường ở Tây Ban Nha và Anh, đi theo các ông huấn luyện viên hay các nhà buôn vẫn thường liên lạc với cha mình để học hỏi thêm kinh nghiệm.

Horst sớm nhận ra rằng không có gì quan trọng bằng sự quen biết. Có quen biết là coi như đã đạt được ½ đoạn đường!

Năm 1956 thể vận hội ở Melbourne, hai cậu con trai đầu lòng của hai gia đình: Horst, con của Adi và Armin, con của Rudolf, đều có mặt ở thể vận hội. Adi Dassler quyết tâm cho thể giới chú ý nên khôn ngoan tìm cách mời mọc các lực sĩ tên tuổi mang giày thể thao Adidas của hãng mình. Horst tuy mới 20 tuổi nhưng cậu ta đã thực hiện đúng trọng trách được giao phó: thời đó các lực sĩ tuyệt đối không được phép nhận tiền để quảng cáo cho bất cứ một thương hiệu thể thao nào nên Horst đã tìm nhắm những lực sĩ tên tuổi có nhiều hứa hẹn đoạt giải để tặng không giày Adidas cho họ. Armin chỉ còn biết trưng mắt ra nhìn cậu em họ cùng trang lứa với mình đang bắt tay hết người này đến người nọ trong vận động trường, vì điều dễ hiểu nhất là hầu như các lực sĩ thắng giải ai cũng đang mang trong chân đôi giày Adidas nổi tiếng, chẳng ai mang giày Puma cả!

Tuy thế, trong gia đình Adi Dassler cũng bắt đầu có những bất đồng giữa cha mẹ và đứa con trai đầu lòng. Trên thực tế, cả hai vợ chồng Adi và Käthe đều muốn tất cả 5 người con của mình, 1 trai và 4 gái, có cơ hội và quyền lợi đồng đều như nhau trong hãng, nhưng cậu con trai Horst thì cho rằng 4 cô em gái của mình không có khả năng điều hành hãng. Việc bất đồng ý kiến với cha mẹ còn trầm trọng hơn nữa khi Horst nhất định cưới Monika Schäfer, một người con gái vốn xuất thân từ một gia đình bình dân chứ không môn đăng hộ đối như Adi và Käthe chờ đợi, đã thể tính tình của cô ta lại còn hung hăng nóng nảy và nhất là theo đạo Tin Lành. Cô ta không thích cha mẹ chồng và ngược lại, nhất là Käthe, với tính tình điềm đạm nhẹ nhàng, khó sống chung với nhau được.

Để giải tỏa vấn đề gia đình, Adi và Käthe gửi vợ chồng Horst sang Elsass (Pháp) để điều hành một chi nhánh của Adidas với hy vọng là công việc bận rộn sẽ giúp cậu con tinh táo hơn. Nhưng cũng chỉ là hy vọng hão huyền! Nói cho đúng ra anh chàng Horst cũng không mấy thiết tha cho lắm trong việc điều hành hãng chế tạo giày. Anh ta vẫn nghĩ rằng trong thể giới thể thao còn có những công việc khác đem lại nhiều thành công hơn là công việc chế tạo giày. Nghĩ là làm!

Trong một làng nhỏ ở Landersheim có một cái chòi khá lớn nhưng thô sơ dành cho thợ săn qua lại nghỉ chân, Horst nảy ý mua đứt và biến cái chòi thành một quán ăn, một "auberge", một nơi chốn dành riêng cho các cuộc hội họp thoải mái có hầm rượu với những chai rượu vang nổi tiếng và đắt tiền. Horst muốn dành riêng cái Auberge trong rừng cho những ông khách tên tuổi người Pháp và dĩ nhiên không thể thiếu bóng những thương gia thuộc lãnh vực thể thao để gây ảnh hưởng trong thương trường. Auberge của Horst chẳng bao lâu đã trở thành nơi tụ họp nổi tiếng của các quý vị tên tuổi thuộc giới thể thao trên thế giới.

Horst biết rõ một điều là các tổ chức thể thao thường chẳng ban bố đặc ân gì cho các viên chức của họ, vừa ít ỏi tiền bạc lại vừa thiếu sự vuốt ve chú ý. Vì thế khách đến Auberge của Horst luôn luôn được tôn trọng, chiều chuộng và nhất là được uống rượu thả cửa. Kết quả là ông khách nào khi rời khỏi Auberge ở Landersheim cũng hết lòng hết dạ với chủ nhân, những gì Adidas muốn đều được chấp nhận một cách gần như vô điều kiện!

Mối giây liên hệ giữa Horst và Armin càng ngày càng tệ hại như đã từng xảy ra với hai người cha của họ. Sự cạnh tranh càng lúc càng độc hại, ráo hoảnh và tàn nhẫn, tất cả chỉ còn xoay quanh vấn

đề tiền bạc và ảnh hưởng. Nhà thể thao nào mang giày hiệu nào, Adidas hay Puma, càng lúc càng trở nên quan trọng đối với họ!

Adi Dassler vẫn tiếp tục duy trì các mối liên hệ đã có từ trước, luôn thăm hỏi ân cần các lực sĩ về nhu cầu hay ý muốn riêng tư của họ. Nhưng thời thế đã dần dà thay đổi, những đôi giày tặng không của Adidas không còn hấp lực lôi cuốn các lực sĩ trung thành với hãng giày này nữa. Khoảng giữa thập niên 60 tuy vẫn còn giữ được nguyên tắc "amateur", có nghĩa là tinh thần thể thao là chính, tiền bạc chỉ là thứ yếu. Nhưng rồi đổi thay bắt đầu lăn bánh các nhà lực sĩ khi thì mang giày Adidas khi thì mang Puma, tùy theo số tiền đi kèm nhiều ít đi theo!

Năm 1968 sự ganh đua giữa hai hãng đã lên đến cao điểm trong kỳ thể vận hội tại Mexico. Với đầu óc thông minh tinh tế và nhờ sự quen biết rộng lớn, ngay từ đầu Horst đã thỏa thuận và được các tổ chức thể thao của Mexico hứa hẹn rằng sẽ làm khó để đến vô hiệu hóa tất cả mọi nỗ lực khi các lực sĩ dự thi tìm cách mang giày của các hiệu khác, ngoài Adidas!

Trong lãnh vực túc cầu các trận đá banh thường là nơi cạnh tranh của hai hãng Adidas và Puma. Đến tham dự các trận đá banh, Horst luôn mang theo cái cặp táp với những túi plastic chứa đầy tiền trong đó. Cha mẹ Horst thì chăm lo thị trường ở Đức với các trận đấu thuộc Liga liên tỉnh, còn riêng Horst thì lo thị trường ở Pháp và các nước khác.

Puma cũng xử dụng vũ khí "tiền" không thua gì Adidas. Trước khi giải túc cầu 1970 bắt đầu, hai hãng (hai ông bố) đồng ý ngầm với nhau một ngoại lệ là tuyệt đối không xử dụng lối cạnh tranh độc hại như từ trước đến nay đối với Pelé, cầu thủ thượng thặng trứ danh thế giới. Hòa khí giữa hai gia đình tương lần này sẽ được cứu vãn, ai ngờ cậu con Armin Dassler đã không cưỡng được lòng tham, tặng tiền cho Pelé để Pelé mang giày Puma trong trận đấu chung kết giải túc cầu thế giới. Hình ảnh cầu thủ Pelé xin phép trọng tài để ngồi xuống cột lại giày giày khi còn đứng trước lần ranh giữa sân banh chờ trọng tài thổi tiếng còi khởi đầu trận đấu đã như một trái bom rớt xuống đầu cho Adidas: tất cả mọi TV đã quay cảnh cột giày giày của Pelé với đôi giày có cái dấu ngoặc trắng bên hông giày của Puma, một hình ảnh rõ mồn một không thể che đậy vào đâu được nữa.

Pelé mang giày Puma, đa số những cầu thủ khác mang giày Adidas

Sau sự kiện đó, cuộc cạnh tranh đấu trí giữa Horst và Armin càng thêm khốc liệt. Cả hai cùng nỗ lực ra sức với những thủ đoạn như bản đề mong loại địch thủ ra khỏi vòng chiến. Hai ông bố không theo kịp đà tiến quân của hai cậu con nhưng không có nghĩa là họ không còn khả năng làm thương tổn lẫn nhau.

Đứa con với cuộc sống hai mặt - Horst Dassler

Adi Dassler mất đi để lại một gia tài đồ sộ cho con cháu với nguyện vọng là các biến cố thể thao lớn trên thế giới không thể nào thiếu vắng đôi giày Adidas của ông. Đó là trách nhiệm đè nặng

lên đôi vai của Horst, người con trai lớn của ông. Tuy thế nhưng chính Horst lại cảm thấy cá nhân mình bị mẹ và 4 cô em cản trở. Horst vẫn cho rằng mẹ và 4 cô em, chẳng ai có khả năng điều hành vị thế thương trường của hãng Adidas. Từ đó Horst bắt đầu tạo dựng thâm lên một cơ cấu làm ăn song song ở Landersheim, gồm xưởng chế tạo riêng, một hệ thống marketing và hệ thống buôn bán riêng biệt. Một cuộc đời hai mặt và rất kỳ quái bắt đầu: chi nhánh ở Pháp đối đầu cạnh tranh với hãng mẹ Adidas ở Đức. Trong các cuộc triển lãm, chi nhánh Pháp thường cạnh tranh với hãng mẹ ở Đức trong lãnh vực bán buôn và nhập cảng. Chỉ lạ một điều là hãng mẹ không biết một chút gì về chuyện này. Sự kiện kỳ quái đó càng trở nên phức tạp hơn khi công cuộc làm ăn song song của Horst bành trướng phát triển mạnh. Để có thể chu toàn trang trải mọi chi phí cho việc kinh doanh, Horst bắt buộc phải vay tiền nhà băng. Anh ta mua hãng "Le Coq sportif", một thương hiệu sản xuất các trang bị thể thao của Pháp, thành lập hãng sản xuất quần áo tắm hiệu "Arena". Tất cả mọi kinh doanh nói trên dĩ nhiên là Horst không hề cho gia đình hay biết!

Việc làm ăn bí mật thú vị nhất là với SMPI, một cơ cấu marketing mới được thành lập, chuyên mua khoán các bản quyền phát hình trên TV, một phương cách kinh doanh lý tưởng thích hợp với Horst. Lúc này anh chàng đã có khá nhiều ảnh hưởng thuộc tầm vóc lớn trên thương trường. Bạn bè quen biết và các đối tác kinh doanh của Horst là hàng trăm viên chức trên chính trường thuộc nhiều đảng phái, tổ chức, với các cuộc làm ăn mờ ám thiếu đạo đức. Anh ta còn giúp đường chỉ lối cho vài vị được cất nhắc lên các chức vị cao cấp như Juan Antonio Samaranch, Chủ tịch Ủy ban Thế vận hội Quốc tế (Internationalen Olympischen Komitees - IOC). Một quen biết rất bổ ích! Vì sau đó Horst được độc quyền thâu các bản quyền trình chiếu các trận đá banh hay tài trợ thể thao trên TV.

Quả là một phép lạ vì bao nhiêu năm trôi qua vẫn không ai trong gia đình ở Herzogenaurach hay biết gì về công cuộc kinh doanh bí mật song song của Horst. Cho đến năm 1982, khi mọi việc vỡ lở, nổi tức bực của Käthe, bà mẹ của Horst, không còn biết để đâu cho hết. Mấy tháng trời, cả gia đình từ bà mẹ cho đến con trai, con gái, tất cả mọi thành viên của gia đình chỉ còn nói chuyện với nhau qua luật sư riêng của mình. Cuối cùng họ đi đến một thỏa ước là tất cả tài sản của gia đình, kể cả tài sản do Horst làm ăn riêng rẽ, sẽ được chia đều cho 5 người con. Khác biệt duy nhất là Horst được toàn quyền điều hành Adidas, một ý nguyện mà Horst luôn mơ ước!

Chẳng bao lâu sau thì Käthe Dassler qua đời. Một ngày nào đó đứa con trai duy nhất của bà phải hiểu rằng tranh, đấu dành giết, tỵ hiềm, đấu diêm quanh co chỉ tổ dễ quên đi những nguy hiểm đang rình rập chung quanh.

Hai gia đình sụp đổ

1. "Adi" không còn "das"

Phil Knight từng là một lực sĩ chạy đua người Mỹ, ngày nay ông ta là một thương gia lừng danh. Thương hiệu của ông là NIKE. Mục tiêu của ông ta là làm thế nào để đánh đổ vị thế hàng đầu của Adidas. Ông ta sản xuất giày của mình ở Á châu cho rẻ. Tiền sản xuất rẻ nên ông dồn tất cả vốn liếng vào hệ thống marketing khổng lồ.

Bao nhiêu năm qua gia đình Dassler dồn công sức để thành lập gìn giữ sản phẩm số một của mình. Đùng một cái có người đến cuỗm tay trên, chiếm mất thị trường quan trọng nhất, tên tuổi Adidas đâm ra lu mờ. Horst Dassler nhất quyết bảo vệ vị thế hàng đầu trên thế giới của hãng mình, nhưng anh ta không còn được bao nhiêu thời gian. Năm 1987, chỉ mới 51 tuổi, Horst Dassler qua đời vì

bệnh ung thư. Tài sản của Adidas do Horst để lại chia cho 2 người con Susanne và Adi jr., mỗi đứa con 10%, phần còn lại chia đều cho 4 người em gái của Horst, mỗi người 20%. Việc điều hành hãng bây giờ phải trao cho các giám đốc quản trị ăn lương, nhưng họ chỉ là người ngoài, không thuộc gia đình. Cũng chẳng ai nắm vững cách thức điều hành cần thiết cho hãng như Horst! Giòng máu Dassler sẽ không còn là Dassler nếu trong một thời gian ngắn không xảy những sự kiện giạt gân. Hai người con của Horst Dassler kiện các bà cô của mình ra tòa với lý do là các bà cô chỉ làm tan nát cơ sở làm ăn xương máu của cha mình. Các giám đốc ăn lương bị cho nghỉ việc một cách ngang xương. Kiện tụng chỉ làm giàu cho các luật sư. Cuối cùng Adidas không còn theo kịp Nike trên thị trường thế giới.

Cuối thập niên 80, các người em gái của Horst chán nản nên đã đi đến một quyết định vô cùng tai hại. Bốn người em gái của Horst Dassler là Inge Dassler, Brigitte Baenkler, Karin Essing và Sigrid Malms, bốn người này cùng đồng loạt muốn bán cổ phần của họ gồm 80% của Adidas. Nhà kinh doanh Bernhard Tapie người Pháp lúc nào cũng chải chuốt, nói năng oang oang, giàu có, chụp ngay lấy dịp may hiếm có này. Ông nhà buôn này thực ra vốn xuất thân từ tầng lớp bình dân, nay bỗng dưng được nắm lấy quyền hành của một hãng lớn, mua thêm một hãng đang bị phá sản và đang cần phải chỉnh đốn. Ngoài ra ông ta còn là chủ tịch của đội túc cầu Pháp "Olympique Marseille". Vài năm sau Tapie phải ngồi tù vì mang tội mua chuộc cầu thủ để thắng cá trong một trận đá banh.

Còn được bao nhiêu tài sản, Tapie trả cho mỗi người em gái của Horst một số tiền tương trưng là 110 triệu Đức Mã (khoảng 50 triệu Euro). Một số tiền quá nhỏ nhoi chẳng thấm thía vào đâu so với cơ nghiệp của Adidas thời huy hoàng. Vài năm sau, khi hai người con của Horst là Susanne và Adi jr. Dassler cũng bán luôn cổ phần của mình thì Adidas hoàn toàn lọt vào tay người lạ. Di sản thừa kế chỉ còn lại vốn vụn vào cổ phần đầu tư chiếm đa số của SMPI, sau này đổi tên là ISL. Nhưng ngay cả cái hãng ISL tưởng vững chãi không thể nào sụp đổ nổi cũng bắt đầu lung lay. Năm 2001 ISL tuyên bố phá sản, cộng thêm những scandale do giám đốc điều hành ISL trả tiền hối lộ để giữ độc quyền cho thuê quyền phát hình TV.

2. Puma - Armin Dassler

Gia đình Dassler bên kia sông Aurach cũng không lấy gì làm khá hơn. Với giám đốc là Armin Dassler, Puma đã giữ được vị thế cao cấp của mình trong thập niên 70, những cầu thủ trứ danh như Pelé, Johann Crujff của Hòa Lan hay Günter Netzer của Đức đều nhận ký hợp đồng quảng cáo với Puma. Nhưng sang đến thập niên 80 thì Puma cũng gặp đầy vấn đề như Adidas. Sản xuất ở Âu châu thì quá đắt, các lãnh vực Jogging, Aerobic, v.v. thì Puma ngủ quên!

Armin Dassler lại làm thêm một sai lầm tối quan trọng. Armin không có nhiều tiền nhưng lại nhất định muốn phát triển việc làm ăn. Năm 1986 khi Boris Becker (cầu thủ tennis trẻ đang lên của Đức thời đó) thắng giải Wimbledon lần thứ hai, Armin Dassler ký một hợp đồng quảng cáo khá nhiều tiền với Boris Becker: 5 triệu dollar mỗi năm trong vòng 5 năm. Lúc đầu hợp đồng xem ra rất thành công nhưng chẳng bao lâu sau Armin mới biết là sai lầm lớn! Boris Becker lên đường tham dự giải tennis như một profi tràn đầy hứa hẹn nhưng lại bị loại ngay trong vòng đầu. Chàng ta cau có chửi rủa trọng tải, cay cú trên sân banh, chẳng mấy chốc tiếng xấu bay xa: Boris, một thanh niên thiếu tư cách. Đứng trước tình cảnh đó, các cổ đông của Puma (khoảng giữa thập niên 80 Puma gia nhập vào thị trường chứng khoán) làm áp lực với Armin Dassler. Đúng là chưa hết chuyện này đã vương đến chuyện kia, rồi nui không biết đường nào mà gỡ!

Các nhà băng cho Armin Dassler vay nợ ép buộc Armin phải rời khỏi cơ sở của mình. Hai người con trai của Armin là Frank và Jörg Dassler phải mau mau dọn dẹp bàn giấy của họ. Tháng 5 năm 1989, 72% cổ phần của gia đình Armin Dassler trong hãng Puma phải bán cho Cosa Liebermann, một hãng buôn của Thụy Sĩ. Gia đình Armin chỉ còn được chút ít tiền mặt để chia đều cho 3 người con. Armin Dassler qua đời ngày 14 tháng 10 năm 1990 (3 năm sau Horst Dassler, người em họ của mình), đau đớn, sốc vì mất Puma và bị bệnh ung thư hoành hành, chỉ thọ được 61 tuổi.

3. Những thành viên khác

Năm 2006, Karin Essing, người con gái thứ hai của Adi và Käthe Dassler cũng chết (gia đình này có 5 người con, 1 trai và 4 gái). Không bao lâu sau đến lượt Adi Dassler jr. , con trai thứ của Horst, cháu nội của Adi, cũng chết vì ung thư. Brigitte Baenkler, người con gái thứ ba của Adi Dassler, cũng là người cuối cùng của dòng họ Dassler còn sống ở Herzogenaurach. Bà ta đã mua lại của Tapie khách sạn thể thao Herzogpark, một di sản của đại gia đình Dassler, nằm trong công viên của Herzogenaurach.

Trong một Party tổ chức tại Hotel vào năm 2006, đây là lần đầu tiên các thành viên của hai gia đình tụ họp lại với nhau, tất cả đều công nhận một điều là con cháu của hai nhánh thuộc dòng họ Dassler đã không tạo dựng được gì do cha ông để lại. Bao nhiêu ganh đua đố kỵ ty hiềm, những gì đã làm cho hai gia đình lên đài danh vọng nổi tiếng, bây giờ đã không còn gì nữa cả.

4. Đứa cháu nội hàn gắn hai gia đình

Frank Dassler, người con trai trưởng của Armin (Puma), người cuối cùng của dòng họ Dassler,

Adidas ở Herzogenaurach

người duy nhất còn ở lại trong lãnh vực thương trường giày thể thao. Cậu ta đã thành công, tốt nghiệp luật sư 2004, người điều khiển số một trong bộ phận pháp lý của Adidas. Frank Dassler, cháu nội Rudolf Dassler, cha đẻ Puma, người đầu tiên bắt tay cộng tác với Adidas của ông chú Adi Dassler. Bên trong cái áo vest là chiếc áo Polo thêu thương hiệu Adidas với logo của hãng là chiếc lá chuồn 3 cánh với 3 sọc đen. Câu trả lời

của Frank khi được hỏi về cảm tưởng khi nhận việc ở Adidas là "như trong một giấc mơ", một câu trả lời khó ai dám tưởng tượng khi ông nội và ông chú của Frank còn sinh thời.

Ngày nay Frank Dassler là người duy nhất kết hợp hai nhánh của dòng họ Dassler. Học đại học ở Mỹ, trở thành luật sư, bỏ lại sau lưng tất cả mọi hận thù của hai gia đình, ông ta xem việc "đổi chiến tuyến" là chuyện không đáng kể. Trong thế giới Adidas ông được đón nhận một cách thân tình, ở đây ai cũng nói "cuối cùng cũng lại có máu huyết dòng họ Dassler làm việc trong hãng". Bên gia đình Puma lúc đầu ông còn bị dị nghị cho là phản bội cha ông, nhưng những tiếng xâm xỉ đó ngày nay không còn nữa.

Herzogenaurach

Biết bao nhiêu nước đã đổ xuống con sông Aurach. Tương quan giữa hai hãng giày thể thao nhất nhì thế giới ngày nay không còn bị tỵ hiềm không chế. Những cạnh tranh mang đầy tình cách thù hận đố kỵ có một không hai trong lịch sử kinh tế của Đức trong quá khứ, ngày nay hai hãng đã có một không khí cạnh tranh chuyên nghiệp trong tinh thần cởi mở hòa đồng. Tuy thế mọi liên hệ giữa hai hãng cũng chưa được hoàn toàn bình thường cho lắm.

Sông Aurach

Cạnh tranh thường đem lại sinh lực, nhất là trong lãnh vực kinh tế. Một mặt, sự cạnh tranh giúp ta cố gắng, có nhiều nỗ lực sáng tạo đưa đến thành công, nhưng sự cạnh tranh cũng mang lại không ít tai hại khi hai hãng chỉ biết so kè với nhau mà quên mất những yếu tố khác cũng quan trọng không kém. Cả hai hãng Adidas và Puma đã rơi đúng vào con đường cạnh tranh nguy hiểm.

Kẻ thù sau lưng từ USA

Sự cạnh tranh mù quáng trong thập niên 70 thật sự đã đem lại nhiều tai hại cho cả hai hãng. Cả hai hãng chỉ chăm chăm lo canh chừng địch thủ bên kia sông Aurach, cả hai đã không để ý là bên kia đại tây dương đang làm gì. Họ quên quay lại nhìn sau lưng mình xem ai đang tiến đến gần, để rồi cuối cùng giạt mình chợt nhận ra là đang có một đối thủ: **Nike!** Ngày nay Nike là đối thủ số một của Adidas. Nhà kinh doanh Mỹ vượt qua mặt hai anh em ở Herzogenaurach và tìm cách lôi dẫn tinh thần hữu đồng nghiệp từ vùng Franken. Trong phương diện kinh tế Puma chỉ đóng một vai trò khiêm nhường không đáng kể.

Các sản phẩm của Adidas và Puma ngày nay được sản xuất phần lớn ở Á châu và Bắc Mỹ, không còn ở Herzogenaurach. Trung tâm thương mại của Adidas lúc này đã dọn sang qua phía bắc của con sông Aurach, đất nhà của Puma. Trong tỉnh mang nhiều hình ảnh của hai nhà sản xuất giày thể thao; bên hông các xe bus chạy trong tỉnh có vẽ hình 6 lực sĩ to như người thật: 3 lực sĩ mang áo giày của Adidas, 3 lực sĩ của Puma. Trong phố thì dân chúng mặc cả hai hiệu, Adidas và Puma.

Mỹ Nga

ĐÁ HỒNG QUẢ PHẠT ĐÈN

(Messi đá hồng quả phạt đền trận Argentina - Poland November 30, 2022)

Hỡi đôi chân huyền thoại
Đá hồng quả phạt đền
Như người tình phản bội
Quả bóng đi lạc đường.

Chàng cầu thủ thần thờ

ÔI WORLD CUP

Trái tim em tan vỡ
Tiền đội Đức ra về
Canada, Mỹ nữa
Mùa Đông thêm tái tê.
Trái tim em nức nở
“Quý đờ” Bỏ loại rồi
Mexico đang dở
Mộng World Cup xa vời.
Trái tim em thổn thức

Đau buồn và thất vọng
Người hâm mộ ngẩn ngơ
Tiếc cung đàn lỗ nhịp.

Có những điều đơn giản
Mà bỗng hóa gian nan
Anh không thể ghi bàn
Khung thành ngay trước mặt.

Nhưng chúng tôi vẫn nhớ
Những tình huống khó khăn
Đôi chân vàng của anh
Đã ghi bàn thắng đẹp.

Dù thiên tài bóng đá
Cũng có lúc không may
Chỉ với đôi chân này
Thắng thua đầy kịch tính.

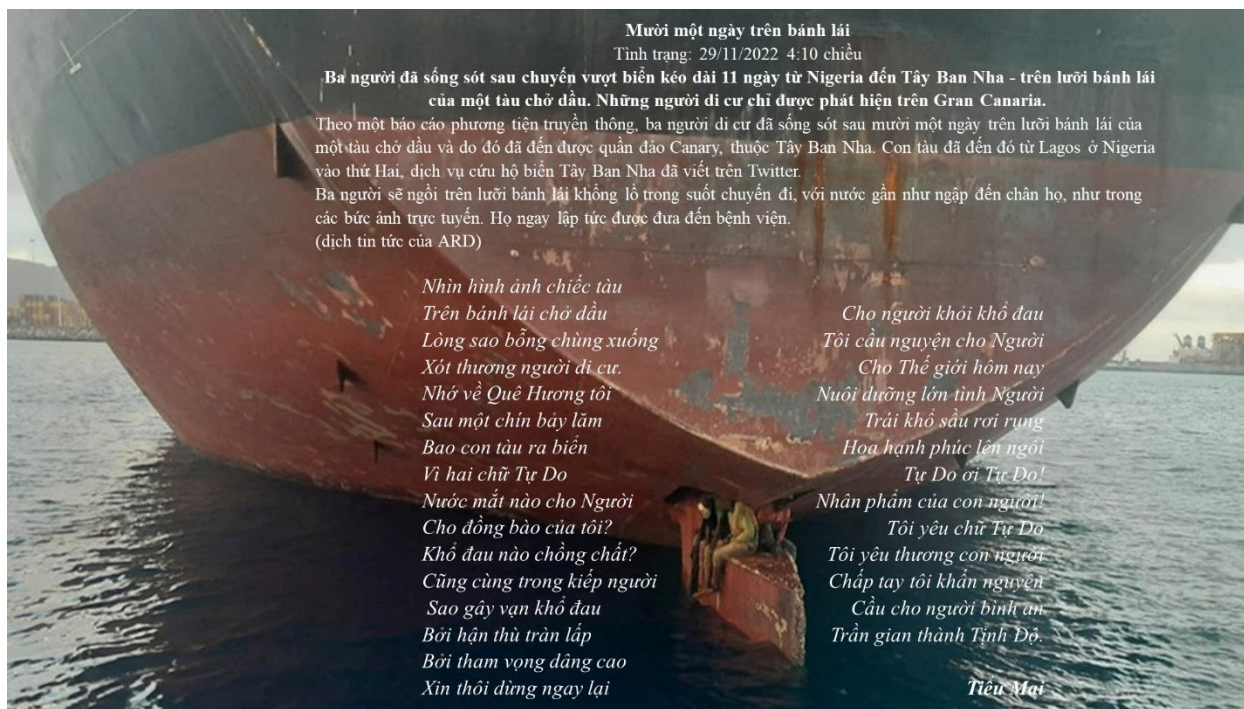
Hỡi đôi chân huyền thoại
Đã lập bao chiến công
Xin chia buồn cùng anh
Quả phạt đền thất bại.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(December, 01, 2022)

Nhật gặp Croatia
Ôi phạt đền đau đớn
“Mất hí” phải dzìa nhà.
Trái tim em run rẩy
Spain thua Morocco
Vẫn biết là may rủi
Penalty sao hồng dzô?
Mai này ai sẽ thắng?
Pháp hay Bồ Đào Nha?
Brazil hay Croatia
Argentina, Maroc?
Ôi WorldCup là thế
Có đầy đủ buồn, vui
Nụ cười và nước mắt
Hạnh phúc với ngậm ngùi.
Ôi World Cup là vậy
Xem xong là... sứt cân
Vì ăn uống thất thường
Vì hôn em... bâng khuâng.
Ôi World Cup là đây
Em quay cuồng mỗi ngày
Đi làm còn vương vấn
Giấc ngủ còn ngất ngây.
Chỉ một đội "Vô Địch"
Bao nhiêu đội rớt rơi
Người hâm mộ thổn thức
Hẹn mùa sau người ơi!

KIM LOAN

Edmonton World Cup Qatar 2022

Mười một ngày trên bánh lái

Tình trạng: 29/11/2022 4:10 chiều

Ba người đã sống sót sau chuyến vượt biển kéo dài 11 ngày từ Nigeria đến Tây Ban Nha - trên lưới bánh lái của một tàu chở dầu. Những người di cư chỉ được phát hiện trên Gran Canaria.

Theo một báo cáo phương tiện truyền thông, ba người di cư đã sống sót sau mười một ngày trên lưới bánh lái của một tàu chở dầu và do đó đã đến được quần đảo Canary, thuộc Tây Ban Nha. Con tàu đã đến đó từ Lagos ở Nigeria vào thứ Hai, dịch vụ cứu hộ biển Tây Ban Nha đã viết trên Twitter.

Ba người sẽ ngồi trên lưới bánh lái không lộ trong suốt chuyến đi, với nước gần như ngập đến chân họ, như trong các bức ảnh trực tuyến. Họ ngay lập tức được đưa đến bệnh viện.

(dịch tin tức của ARD)

*Nhìn hình ảnh chiếc tàu
Trên bánh lái chờ dầu
Lông sao bông chùm xuống
Xót thương người đi cư.
Nhớ về Quê Hương tôi
Sau một chín bảy lăm
Bao con tàu ra biển
Vĩ hai chữ Tự Do
Nước mắt nào cho Người
Cho đồng bào của tôi?
Khổ đau nào chồng chất?
Cũng cứng trong kiếp người
Sao gây vạn khổ đau
Bờ hận thù tràn lấp
Bờ tham vọng dâng cao
Xin thôi đừng ngay lại*

*Cho người khỏi khổ đau
Tôi cầu nguyện cho Người
Cho Thế giới hôm nay
Nuôi dưỡng lớn tình Người
Trái khổ sầu rơi rụng
Hoa hạnh phúc lên ngôi
Tự Do ơi Tự Do!
Nhân phẩm của con người!
Tôi yêu chữ Tự Do
Tôi yêu thương con người
Chấp tay tôi khẩn nguyện
Cầu cho người bình an
Trần gian thành Tịnh Độ.*

Tiểu Mai

Nhìn Xuống Và Ngẩng Cao Lên Với Đời

Trong cuộc sống bình thường, nếu chúng ta cầm mãi một vật gì trong tay hay giữ mãi một ý nghĩ gì quá lâu trong đầu, chúng ta sẽ cảm thấy mỗi mệt lã. Tốt nhất là chúng ta nên buông nó ra thì sẽ cảm thấy thoải mái hơn như trong câu chuyện dưới đây:

HÃY ĐẶT CỐC NƯỚC XUỐNG

Một giáo sư bắt đầu giờ giảng của mình với một cốc nước. Ông giơ nó lên và hỏi các sinh viên:

- Các bạn nghĩ cốc nước này nặng bao nhiêu?
 - 50 gam! 100 gam! 125 gam! Các sinh viên trả lời.
 - Tôi không thể biết chính xác nếu không cân.
- Giáo sư nói - nhưng câu hỏi của tôi là điều gì sẽ xảy ra khi tôi cứ giơ cái cốc thể này trong vài phút?
- Chẳng có gì cả. Các sinh viên nói.
 - OK, vậy điều gì xảy ra nếu tôi giơ trong một giờ? Giáo sư hỏi.
 - Tay thầy sẽ bắt đầu đau ạ. Một sinh viên trả lời.

- Đúng vậy, và nếu trong một ngày thì sao?
- Tay thầy có thể tê cứng, và thầy có thể bị đau cơ, tê liệt, chắc chắn phải đến bệnh viện. Một sinh viên khác cả gan nói. Và tất cả lớp cười ồ.
- Rất tốt. Nhưng trong tất cả các trường hợp đó, cân nặng của cái cốc có thay đổi không? Giáo sư lại hỏi.
- Không ạ. Các sinh viên trả lời.
- Vậy, cái gì khiến cho tay bị đau, cơ bị tê liệt? Và thay vì việc cứ cầm mãi, tôi nên làm gì? Các sinh viên lúng túng.
- Rồi một người trả lời:
- Đặt cốc xuống!
- Chính xác! Giáo sư nói - Các vấn đề trong cuộc sống cũng giống như thế này. Khi bạn giữ nó trong đầu vài phút thì không sao. Nghĩ nhiều hơn, chúng làm bạn đau. Và nếu cố giữ thêm nữa, chúng bắt đầu làm bạn tê liệt. Và bạn sẽ không thể làm gì được nữa.

Lời bình:

Nghĩ đến những vấn đề trong cuộc sống là điều quan trọng, nhưng điều quan trọng hơn là hãy nhớ ‘đặt chúng xuống’ vào cuối mỗi ngày khi bạn đi ngủ. Nhờ vậy, bạn tránh được stress để khởi đầu một ngày mới thật tinh táo, khỏe mạnh. Và đó là thứ giúp bạn có thể giải quyết mọi vấn đề. (Nguồn: Email bạn gửi- Cảm ơn anh TH)

Xin đọc thêm mẫu chuyện Thiên dưới đây, bạn nhé.

Bỏ Xuống

Khi Phật còn tại thế, có một vị Bà la môn tên Hắc Chi hai tay mang hai chiếc bình hoa đến ra mắt.

Phật thấy vậy nói: “Bỏ xuống !”

Hắc Chi đặt chiếc bình bên tay trái xuống.

Phật lại nói: “ Bỏ xuống!”

Hắc Chi đặt chiếc bình bên tay phải xuống, nhưng Phật vẫn nói: "Bỏ xuống!"

Hắc Chi ngạc nhiên nói: “Có hai chiếc bình hoa, tôi đã bỏ hết, chỉ còn hai tay không, đâu còn gì để bỏ xuống nữa. Xin hỏi đức Thế tôn bảo tôi bỏ cái gì?”

Phật nói: “ Ta hoàn toàn không bảo ngươi bỏ hai chiếc bình hoa kia xuống. Cái ta bảo ngươi bỏ xuống là bỏ cái lòng tự đắc, cái tâm kiêu ngạo, là lục trần lục thức của ngươi kia. Khi ngươi buông bỏ tất cả những thứ ấy xuống, lúc ấy ngươi mới giải thoát khỏi xiềng xích sinh tử.”

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Quá khứ đã qua rồi, tương lai thì chưa tới, chỉ có hiện tại mà thôi.

Xin hãy vui sống với những gì đang có trong tầm tay của mình như lời khuyên của Thầy Thích Tánh Tuệ dưới đây. Kính tri ân Thầy Thích Tánh Tuệ.

Namo Sakya Muni Buddhaya

Trọn Vẹn Từng Phút Giây Đời Sống

Mỗi ngày chúng ta nên dành riêng một khoảng thời gian chừng 30 phút để suy gẫm tới lui chuyện trong ngày và chuyện ngày mai. Xong rồi thôi.

Hãy sống trong hiện tại, lo chuyện của mình, không lo chuyện bao đồng của người khác. Hiện tại

hôm nay là tương lai của ngày hôm qua và sẽ là quá khứ của ngày mai. Nếu chỉ sống trong quá khứ và tương lai mà quên mất hiện tại thì thật ra bạn không thật sự đang sống. Nếu bạn sống mà phần hồn không nằm trong thân thể, chu du đây đó, suy nghĩ lung tung, thì có khác gì một người đã quá vãng? Bắt đầu bằng những thói quen rất đơn giản như ăn, uống, đi đứng, nằm ngồi, và thờ. Nên chú tâm để ý và trọn vẹn những gì đang làm, đang sống, và đang có.

- Hãy nên biết thay đổi tần số, đổi “kênh” channel.

Đổi “kênh” bằng cách dành thì giờ cho các hoạt động tích cực như thể dục, thể thao, từ thiện, thiền tập, âm nhạc...

Một trong những bí quyết sống thọ đến 95 tuổi của ông nội các cháu là, không nên lo chuyện con bò trắng răng! Nên bớt thu nhập những chuyện không dính dáng liên quan đến mình từ tin tức lảm cẩm “xe cán chó, chó cắn xe”, chuyện trên mạng, chuyện của mình tinh điện ảnh, chuyện của hàng xóm hay bạn của hàng xóm... Nên nhớ, không có bạn thế giới vẫn tồn tại, nhưng nếu không có bạn thì gia đình và người thân yêu mới thật sự mất mát.

- Sự an bình trong nội tâm sẽ đưa đến sự an bình của thế giới bên ngoài. Bằng cách tạo ra sự an bình trong thế giới nội tâm, chúng ta mang nó ra thế giới bên ngoài và điều đó chắc chắn có thể ảnh hưởng đến nhiều người khác chung quanh. Giá trị và lợi ích thiết thực của sự thực hành Phật giáo là ở điểm này. Tu không phải để ngày mai, ngày kia sẽ hạnh phúc mà tu lúc nào là hạnh phúc ngay lúc đó.

Tu là hạnh phúc bây giờ

Không ăn bánh vẽ, không chờ kiếp sau!

(Như Nhiên Thích Tánh Tuệ)

Cuộc đời này vẫn có nhiều người bất hạnh hơn chúng ta: nghèo khổ, bệnh tật, gia đình ly cách, nạn nhân của thiên tai, bão lụt, động đất, hoả hoạn, cô nhi quả phụ, người già neo đơn, v.v.

Cảm ơn những nhà từ thiện, nhà chùa, nhà thờ đã ra tay giúp đỡ những kẻ bất hạnh này. Xin bạn hãy mở rộng trái tim tình cảm "thương người như thể thương thân" thực hành hạnh từ bi bác ái mà Chúa, Phật đã dạy, tiếp tay giúp đỡ để xoa dịu một phần nào sự bất hạnh của họ, bạn nhé vì nhìn xuống chúng ta vẫn còn có phúc hơn họ.

Hy vọng Bạn sẽ đồng cảm với người viết qua tâm tình dưới đây của tôi:

Nhìn Xuống Và Ngẩng Cao Lên Với Đời

Hãy nhìn xuống để thấy mình sung sướng
Khi bao người cửa nát với nhà tan
Bởi thiên tai địa hoạ sống cơ hàn
Không lương thực, kẻ thơ kia đói lạnh.

Hãy nhìn xuống đừng để tâm so sánh
Người sang giàu, ta chỉ đủ miếng ăn

Hãy an vui và hãy tự nhủ rằng:
“Chưa chắc hẳn giàu sang là hạnh phúc”.

Hãy nhìn xuống để thấy mình có phúc
Người ốm đau, ta khỏe mạnh thân tâm
Hạt Từ Bi ráng ướm nụ gieo mầm
Thân khỏe mạnh thì tinh thần an tĩnh!

Hãy nhìn xuống, đừng mưu sâu toan tính
Đừng lọc lừa hại bạn, hại thân nhân
Đời chẳng cần điên đảo với thù sân
Đời cần nhất tình thương yêu quý mến.

Ngẩng đầu cao khi tha nhân cần đến
Gieo tin yêu thương mến đến người thân
Hoa từ tâm, Bạn khai mở dần dần
Bạn sẽ thấy đời này còn đẹp lắm.

Xin hãy nở một nụ cười tươi thắm
Trao tặng người không phân biệt lạ quen
Nụ cười kia vẫn sáng đẹp hơn đèn
Tỏa ánh sáng đến khắp cùng trần thế.

Đừng ngần ngại và cũng đừng chậm trễ
Hãy thương người thì sẽ được người thương
Cuộc đời này tất cả chỉ vô thường
Lòng Nhân Ái Thương Yêu là vĩnh cửu.
(Sương Lam)

Xin mời Bạn xem youtube Người Biết Thương Người do người viết thực hiện thay cho lời kết luận bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Youtube Người Biết Thương Người
<https://youtu.be/p4FmuQHJqaw>

Riêng thiên ý, nếu chúng ta vẫn giữ
được nụ cười và tình thương yêu đối với
mọi người, mọi vật thì chúng ta sẽ thấy
cuộc đời này vẫn còn đẹp sao! Bạn
đồng ý chứ?

Bạn có thể liên lạc với Thầy Thích Tánh
Tuệ - Thích Tanh Tue

<thichtanhtue@gmail.com>

và anh Nguyễn Huy Điền - **Dien H. Nguyen** <dien.nguyen44@yahoo.com>

để biết thêm chi tiết về các công tác thiện sự giúp đỡ người bất hạnh, nếu muốn.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với
duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 640-ORTB
1069-1130-2022)